

“Ελληνική Τέχνη”
Εικονογραφημένη

Διευθυντά :

ΝΙΚΟΣ Θ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ
ΛΕΩΝ. ΠΑΠΑΦΛΩΡΟΣ

Δήλωσις

Προηγούμενα τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Τέχνης» εὐρίσκονται πάντοτε εἰς τὰ καπνοπωλεῖα, Πατησίων 26 καὶ Καλλιτεχνικήν Ἀγοράν, κάτωθι θεάτρου «Ἀλάμπρα».

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΕΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

III III III ΕΤΟΣ Β' ΑΘΗΝΑΙ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1925 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 7 III III III

ΝΙΤΣΑ ΡΑΛΛΗ

Πρὸ τριῶν μηνῶν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πόλιν μας μετὰ πολυετῆ ἀπουσίαν ἢ διακεκοιμένη καλλιτέχνης κ. Νίτσα Ράλλη.

Ἡ κ. Ράλλη ἐγνώρισε καλλιτεχνικὰς δάφνας ὅσας ὀλίγοι καλλιτέχνη καὶ ἐδῶ καὶ εἰς τὸ ἔξωτερόν.

Οἱ παλαιότεροι ἐξ ὑμῶν θὰ ἐνθυμοῦνται τὴν διακεκοιμένην ὑψίφωνον τῆς Ἑλληνικῆς Ὀπερέττας ἐν τῷ Θεάτρῳ τοῦ Συντάγματος (νῦν Διονύσια) ὅτε πρὸ δεκαετίας περίπου ἐστεγαζέτο ἐν αὐτῷ ἡ μοναδική μας τότε ὄπερέττα, ἀποτελουμένη ἀπὸ ὅλα τὰ σήμερον ἐξέχοντα καλλιτεχνικὰ στοιχεῖα, Δραμάλην, Τριχᾶν, Μήτσουραν, Ἀφεντάκην κ. λ. π.

Ἡ κ. Ράλλη πρωταγωνιστοῦσα εἰς τὴν ἐν λόγῳ ὄπερέτταν εἶχε ξετρελλάνῃ κυριολεκτικὰ τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν, ποῦ κάθε βράδυ κατέκλυζε τὸ Θέατρον γιὰ νὰ ἀκούσῃ τὸ ἀηδόνι του, ὅπως ὠνόμαζε τὴν κ. Ράλλη.

Ἐγὼ τουλάχιστον ὁμολογῶ ὅτι τελειότεραν Ζόρικαν εἰς τὸν «Ἐρωτα Ἀτσιγγάνων» καθὼς καὶ Πριγκήπισσαν τῶν Δολλαρίων οὔτε εἶδομεν οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ ἰδοῦμε.

Ἀλλὰ μήπως σ' αὐτὰ μόνον τὰ ἔργα διεκρίθη;

Σπανιωτάτη θὰ εἶναι ἐκεῖνη ποῦ θὰ συγκριθῇ μαζί της εἰς τὴν «Μαμζέλ Νιτούς» καὶ τόσα ἄλλα ἔργα τοῦ ὄπερετικοῦ ρεπερτορίου.

Ὁ καλλιτεχνικὸς πειρασμὸς δὲν ἀφίνει ἔκτοτε εἰς ἡσυχίαν τὴν συμπαθῆ καλλιτέχνηδα.

Μετὰ τὰς τόσας θειαμβεντικὰς ἐπιτυχίας της, σὴν ματίζει θίασον ὄπερετικὸν καὶ ἡγουμένη τούτου, κατευθύνεται εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἐπὶ ὀκταετίαν ὄλην δρέπει δάφνας.

Ὅση δῆποτε ὅμως καὶ ἂν ἦτο ἡ ἐπιτυχία της καὶ ἐδῶ καὶ εἰς Αἴγυπτον, εἶναι ἀδύνατον νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν τὴν ὁποίαν ἔσχε τελευταίως ἐν Ἀμερικῇ, ὅπου ἐπεχείρησε καλλιτεχνικὴν περιοδείαν.

Πρὸ διετίας, ἓνα ὥραϊο πρῶτ' ἢ κ. Ράλλη, φθάνει εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην μόνῃ, καὶ ἐκεῖ χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα, καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν ἐπιβάλλον της, καταρτίζει Θίασον ἐκ τῶν ἐκεῖ ἐγκατεστημένων καλλιτεχνῶν, τοὺς ὁποίους, κατορθώνει νὰ συγκεντρώσῃ μὲ κόπους, καὶ ὑπὸ τὴν ἀέναον καὶ μεθοδικὴν ἐργασίαν της, ἐπέτυχε νὰ παρουσιάσῃ σύνολον τοιοῦτον ὥστε ὅπου διῆλθε, σύμπας ὁ Ἀμερικανικὸς τύπος νὰ ὀμιλῇ ἐνθουσιωδέστατα περὶ αὐτῆς.

Ὁ Θίασος οὗτος ἀπετελέσθη ἐκ τῶν κ. κ. Μανωλάκη τενόρου, Δημητροακοπούλου καρατερίστα, Σπ.

Βαρονάκη μπάσσου, Γενεράλη, Κωστοπούλου κ. λ. π.

Διὰ τοῦ οὔτω καταρτισθέντος θίασου της παραμένει ἐπὶ δμηνον ἐν αὐτῇ τῇ Νέᾳ Ὑόρκῃ, καὶ θριαμβεῖ εἰς σημεῖον, ὥστε αὐτὸς ὁ Κυβερνήτης τῆς πολιτείας Νέας Ὑόρκης κ. Κάμπιν νὰ τὴν προσκαλέσῃ εἰς ἐσπερίδα του, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ἐτρογούδησε καὶ ἀπέσπασε τὰ συγχαρητήρια καὶ τὸν θαυμασμὸν ὅλων τῶν παρευρισκομένων προσωπικο-

τήτων τοῦ νέου Κόσμου. Ὁ δὲ ἐπίσης παρευρισκόμενος Δ)τῆς τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» κ. Τατάνης νὰ ὑπερηφανεύεται διὰ τὴν Ἑλληνίδα καλλιτέχνηδα εἰς ἄρθρον του τῆς ἐπομένης.

Μετὰ τὴν Νέαν Ὑόρκην ἐπεσκέφθη ἀλληλοδιαδόχως τὰς πόλεις τῶν Ἠνωμένων πολιτειῶν Βοστώνη, Λόουελ, Μάντσεστερ, Χέβροχλ κ. λ. π. ὅπου παραμένει ἐν συνόλῳ ἐπὶ διετίαν, γνωρίζουσα μόνον ἐπιτυχίας.

Ἐπαῖξε διαφόρους ὄπερέττας καὶ ἐπιθεωρήσεις—Μαμζέλ Νιτούς, Πουπέ, Χορ-χορ Ἀγάν, Τσάρδας, Φθινοπωρινὰ γυμνάσια, Εὐθυμη Χήρα, Παναθήναια, Παπαγάλον κ. λ. π. Ἐκ τούτων τὰ περισσότερον ἀρέσαντα ἦσαν, ἡ Μαμζέλ, Νιτούς, ὁ Παπαγάλος, καὶ τὰ Παναθήναια, τὰ ὁποῖα ὅταν ἐπαίζοντο ἐπροκάλουν ἀληθῆ πανζουρλισμὸν, ὃχι μόνον μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀμερικανῶν, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἐφοίτων τακτικώτατα εἰς τὸ Θέατρον της.

Αὐτὴ εἶναι ἐν ὀλίγοις ἡ σκιαγραφία τῆς καλλιτέχνης κ. Ράλλη ἡτις ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ τὴν ἐρχομένην θερινὴν σαίζον ἐν Ἑλλάδι καὶ καταρτίζουσα θίασον θὰ παῖξῃ εἰς Ἀθήνας ἢ Πειραιᾶ παρέχουσα οὔτω τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὴν θαυμάσουν καὶ ἐκεῖνοι ποῦ δὲν ἠτύχησαν νὰ τὴν ἴδουν.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗ ΚΑΙ ΠΡΩΤΑΚΟΥΣΤΑ

α'

[Η «Ελληνική Τέχνη» λογίζεται εύτυχης φιλοξενούσα τὸ κατωτέρω κοινωνιολογικὸν ἄρθρον τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἀπολογοιτικῆς ἐν τῷ Ἐθνικῷ μας Πανεπιστημίῳ, Γρηγορίου Παπαμιχαήλ. Ὁ διακεκριμένος ἀρθρογράφος δίδει ἀκριβεστάτην εἰκόνα τῆς ἀθλίας ἐν Ρωσίᾳ καταστάσεως ἧς ἐδημιουργήθη διὰ τῆς βιαίας ἐκεῖ μεταπολιτεύσεως καὶ ἧς ὡς ἀποτέλεσμα ἔχει τὴν πλήρη ἀπόσβεσιν τοῦ Ἐθνικοῦ, ἐν ταῖς ψυχαῖς τῆς νέας ρωσικῆς γενεᾶς, Μεγαλείου. Ὁ Μπολσεβικισμὸς ὡς ἐφημέρῳ ἐν Ρωσίᾳ δὲν κατέπνιξε μόνον τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα ποῦ δύναται νὰ δημιουργήσῃ ἡ Ἐθνικὴ ἀλληλεγγύη, ἀλλὰ καὶ ἀποτινάσσει κἄθε ἔγνος αἰδοῦς καὶ ἀνθρωπισμοῦ, ἐπαναφέρουσα τὰ ἀσχη τῆς Ἐβραϊκῆς ἐποχῆς τῶν Σοβόμων καὶ Γομόρρων.]

Ἀνθρώποι ἀξιοτιμώτατοι καὶ πάσης πίστεως ἄξιοι, σχόντες τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸν Ρωσίαν τῶν Σοβιετ καὶ γενόμενοι αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι τῶν ἐν αὐτῇ πραττομένων καὶ λεγομένων ὑπὸ τὸ νέον πολιτευμᾶ τῆς, ἀφηγοῦνται πράγματα, τὰ ὁποῖα οὐδενὸς λαοῦ ἢ ἱστορία οὐδέποτε ἐνεφάνισε Ἀφήνομεν κατὰ μέρος τὰς ἄλλας λεπτομερείας, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τοὺς στήμονας τοῦ ὑφάσματος τῆς ὑπὸ τοὺς Μπολσεβίκους ζωῆς ἑκατοντάδος καὶ ἡμισίας ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Τὰ πάντα σχεδὸν συνδέονται μὲ τὸν τρόπον καὶ τὴν φρίκην, τὴν ὀδύνην καὶ τὸν θάνατον. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πνίγει τὸν ἀκροατὴν περισσότερο ἀπὸ ὅλας τὰς ἐκεῖθεν ἐντυπώσεις, εἶνε ὁ τρόπος τῆς ἀνατροφῆς τῆς νέας γενεᾶς.

Ὁμολογουμένως ὁ Μπολσεβικισμὸς, ὅσονδήποτε καὶ ἂν ἐνεσκηψεν εἰς τὴν ἀχανῆ ἐκείνην χώραν ὡς ἀκατάσχετος λαίλαψ, μὲ τὴν τυφλὴν καὶ ἀμείλικτον δύναμιν ἀγρίου φυσικοῦ στοιχείου ἀνατρέπουσα, ἐκρίζουσα καὶ παρασύρουσα τὰ πάντα, διὰ νὰ στρώσῃ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων, τῶν συντριμμάτων καὶ τῶν ναυαγίων τοῦ καταλυθέντος πολιτισμοῦ τὸν παραδείσειον τοῦ Κομμουνισμοῦ λειμῶνα, εὔρε καὶ εὕρισκε ἀντίδρασιν ἀπὸ μέρους τοῦ παρελθόντος, πολὺς δὲ καιρὸς θὰ παρέλθῃ ἀκόμη, κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ συμπτύγῃ πάσαν ἀντίθετον ἐκδήλωσιν διὰ τῆς τρομερᾶς ὀργανώσεως τῆς Διοικήσεως τῆς Ἀσφαλείας τοῦ Κράτους. Τὴν ἀντίδρασιν ταύτην ὁ Μπολσεβικισμὸς διενόηθη σαφῶς νὰ περιορίσῃ εἰς τὸ ὄριον τῆς σημερινῆς γενεᾶς, διὰ τῆς προσηκούσης ἐν τῇ μπολσεβικῇ ἰδεολογίᾳ διαπαιδαγωγήσεως τοῦ παιδικοῦ κόσμου.

Οἱ σπουδαιότεροι δὲ θεσμοί, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐστήριξε τὸ παιδαγωγικὸν τοῦ σύστημα ὁ ρωσικὸς κομμουνισμὸς, εἶνε τὸ κεφάλαιον, ὁ πλούτος, ἡ πατρὶς, καὶ ἡ θρησκεία, καὶ, κατ' ἀκολουθίαν, καὶ ἡ ἠθική. Κατὰ τὰς ἐορτὰς χιλιάδες ἐρυθροχιτώνων καὶ γυμνοπόδων παιδίων περιφερόμενα ὁμαδὸν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, ἄδουν ἄσματα παιδικά, ἀπολήγοντα εἰς τὴν ἐπιφθόρον «Κάτω ὁ πόλεμος», «κάτω ὁ Θεός», «κάτω ἡ Ἐντροπή»!

Τὸ μῖσος πρὸς τὸ κεφάλαιον τὸ καταλαμβάνομεν. Τὸ κεφάλαιον, ἀνάλητον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐγωϊστικόν, ἀπληστον καὶ ἀναίσθητον, συνήθως ἐκμεταλλεύεται τὸ ἰδρώτα τοῦ ἐργάτου διὰ νὰ ὑπερπαυθῇ τὸ ἴδιον, πολλαπλασιαζόμενον εἰς βᾶρος του. Δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ ἐργάτης εἶνε συνεργάτης δῆλ, κατὰ μέγεθ μέρος—διὰ νὰ μὴ εἴπω κατὰ τὸ ἡμι-

ἀφορᾷ ὅτι ὁ ἐργάτης εἶνε τοῦλάχιστον ἄνθρωπος, ἔχων τὰ αὐτὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς χαρᾶς τῆς ζωῆς, ἐπὶ τῆς υγείας, τῆς εὐημερίας τῆς ἀτομικῆς καὶ οἰκογενειακῆς, ἐπὶ τῆς περὶ τῶν τέκνων του φροντίδος, ἐπὶ τῆς ἀναπαύσεως καὶ τῆς ἀνοψυχῆς, τῆς ἀπαραιτήτου καὶ εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν εἶνε, κατὰ ταῦτα, παράδοξον, ὅτι τὴν καρδίαν τοῦ ἐργάτου δάκνει ὑπουλον τὸ κατ' ἀρχάς, φανερόν ἐπιπείτα καὶ ἀπειλητικὸν κατὰ τοῦ τοιοῦτου κεφαλαίου μῖσος, τὸ ὁποῖον τόσον συχρᾶς ἔχομεν ἀφορμὰς νὰ βλέπωμεν ἐκδηλούμενον κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους. Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀκατανόητον ὅλας τὸ κατὰ τοῦ ἀσπλάγχχνου καὶ ἀναλήτου κεφαλαίου μῖσος τῶν ἐργατῶν.

Ἀλλὰ τὸ αὐτὸ δύναται τις νὰ εἴπῃ καὶ προκειμένου περὶ τοῦ πλοῦτου. Οἱ περισσότεροι πλούσιοι δὲν κάμνουν καλὴν τοῦ πλοῦτου τῶν χρῆσιν. Ὁμοιάζουν ἢ πρὸς τὸν πλούσιον τῆς περὶ τοῦ πλοῦσιου τοῦ Δαζάρου παραβολῆς, ὁ ὁποῖος, ἐνδιδυσκόμενος πορφύραν καὶ βύσσον καὶ μετὰ τῶν φίλων του εὐφραϊνόμενος εἰς μεγαλοπρεπῆ δεῖπνα μὲ ἐδέσματα πολυτελῆ, οὐδεμίαν ἐδίε προσοχὴν εἰς τὴν πεῖναν καὶ τὴν ἀθλιότητα τοῦ πτωχοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκεῖτο ἐλεεῶς εἰς τοῦ μεγάρου του τὰς μαρμαρίνας βαθμίδας ἢ πρὸς τὸν ἄλλον ἐκείνον εὐαγγελικὸν ἄφρονα πλούσιον, ὅστις περιελθὼν εἰς μεγάλην στενοχωρίαν ἐκ τῆς αἰφνιδίας εὐφροίας τῶν κτημάτων του, ἐξ ἀπληστίας ἀπεφάσισε νὰ ἀνοικοδομήσῃ εὐρυτέρας τὰς ἀποθήκας του διὰ νὰ ζῆσῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του πλέον εἰς ὠκεανὸν ἀπολαύσεως «φάγε, πίε, εὐφραίνου». Οἱ τοιοῦτοι καὶ οἱ παρεμφερεῖς πλούσιοι, ἐκλαμβάνοντες ἑαυτοὺς ὡς ἀποκλειστικὸς ἰδιοκτητῆς τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, ἀνάλητοι, σκληροὶ καὶ ἀπάνθρωποι, οὐδεμίαν προσοχὴν ἀξιοῦν τὴν περὶ αὐτοὺς ἐνδειαν, δυστυχίαν καὶ ὀδύνην. Καὶ ἡ τάξις τῶν πτωχῶν, διὰ τὸν χορτασμόν τῶν ὁποίων καὶ τὰ ψυχία τῶν τραπεζῶν τῶν πλοῦσιων θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπαρκέσουν, εὐλόγως ἐξεγειρεται διὰ τὸν ἐγωϊσμόν καὶ τὴν ἀσπλαγχιαν των. Κάτω λοιπὸν ὁ πλούτος, ὁ ὁποῖος διαφθείρει τοὺς ἀνθρώπους εἰς τοιοῦτον βαθμόν, καὶ κάμνει νὰ πάσχουν ἢ ἀπειρία τῶν ἀπόρων καὶ ἐνδεῶν.

Ἡ δὲ πατρὶς; Διατὶ «κάτω καὶ ἡ πατρὶς»; Ἡ πατρὶς δὲν εἶνε ἡ «ἐνεγκαμένη» καὶ ἡ ἐκθρέψασα, δὲν ἔδωκεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μας τὸ πρῶτον τοῦ ἡλίου φῶς, δὲν μᾶς ἐχάρισε τὴν φύσιν καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς, δὲν μᾶς συνέδεσε μὲ τόσας παραδόσεις καὶ τόσους θεσμούς μὲ τὴν κοινωνίαν τῆς, δὲν μᾶς διατρέφει ἀκόμη καὶ δὲν μᾶς συνέδεσε πρὸς τὸ ἔδαφός τῆς, πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς, πρὸς τὰ ἰδανικά τῆς, πρὸς τὸ μέλλον καὶ πρὸς τὸ πνεῦμά τῆς κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ μᾶς εἶνε προσφιλέστατος καὶ ὁ καπνὸς μιᾶς καπνοδόχου τοῦ χωρίου μας ὅταν εἰς αὐτὴν μετ' ἀπουσίαν παλινοστοῦμεν; Τί ἱερώτερον καὶ γλυκύτερον τῆς πατρίδος, ὅπου ἀναπαύονται τὰ ὅσα τῶν προγόνων μας καὶ ἀπὸ τῆς παιδικῆς μας, ἡλικίαν συνεδέθησαν μεθ' ἡμῶν καὶ αὐτὰ τὰ λιθάρια τοῦ ἐδάφους τῆς; Πόσοι μετὰ μακρὰν ἀποδημίαν ἐπιστρέφοντες, μόλις πατήσουν τὸ πατριὸν ἔδαφος, δὲν πίπτουν χαμᾶς πρηνεῖς διὰ νὰ κολλήσουν τὰ χεῖλη των ἐπὶ τοῦ χώματος τῆς πατρίου γῆς! Πῶς λοιπὸν «κάτω ἡ πατρὶς»;

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

Τοῦ μονίμου ἀνταποκριτοῦ μας Μάνου Κέλλα.—

ΣΤΟ ΜΠΟΛΕ

Τοῦ Ἀπάχηδες πῦ διαβίξ, υμε στὰ μυθιστορήματα ἢ βλέπομεν στὸ κινηματογράφο δὲν θὰ τοὺς ἀπαντήσῃ σήμερα πουθενὰ κανεὶς μέσα σ' ὄλο τὸ Παρίσι.

Ὅμως αὐτὸ δὲν λέει τίποτα. Ἄν ἡ πλατεῖα τοῦ Ψυρρῆ ἐξευγενίστηκε καὶ χάθηκε ἡ λαδομένη χωρίστρα καὶ τὸ φαρδὺ ζουνάρι τῶν βλάμηδων, ὅμως τὸ βασίλειο τοῦ λουλά ἀνκαὶ κάτω ἀπ' τοῦ Φιλοπάππου τῶρα, δὲν ἔχει λιγότερου; ὑπηκόου; καὶ τὸ μπαγλαμαδάκι δὲν ἔπαψε νὰ κομπανιάρῃ τοὺς καὶ τοῦ; τῶν ντερβισάδων του, γιὰ τὴν «Μεταξουργώτισσα» ἢ γιὰ τὴ Κόρη τῆς Μαμῆς;.

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς καὶ στὸ Παρίσι: Ἄν ὁ ἀπάχης χάθηκε ἀπ' τὰ μπουλβάρ καὶ ἀπ' τῆς πολύκοσμες πλατεῖες, δὲν παύει νὰ ζῆ καὶ νὰ βασιλεύῃ στὰ ἰδιαιτέρᾳ του ἄντρα ποῦ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κάτω ἀπὸ τὸν σεμνὸ τίτλο ἐνὸς μπάρο μποροῦν νὰ παρασύρουν καὶ ἡσυχους διαβίτες. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ κέντρα τῶν Ἀπάχηδων εἶναι καὶ «τὸ Μπολέ».

Στῆ καρδίᾳ τοῦ Καρτιέ Λατέν, ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὴν κεντρικὴ πλατεῖα τοῦ Σέν Μισέλ, μὰ σὲ μὰ κάπως ἀπόμωρη ὁδῶ, τὴν ὁδὸ τῆς Χελιδόνας, ἔνα θαμπὸ μικρὸ ἠλεκτρικὸ γλομπάκι ἀφήνει νὰ διακρίνεται μιὰ πολύχρωμη καλλιτεχνικὴ ἐπιγραφή Μπολέ.

Ἐκ πρώτης ὄψεως ὁ ἐπισκέπτης τοῦ «Μπολέ» δὲν βλέπει τὸ ἐξαιρετικὸ, ποῦ θὰ τὸν κἀνῃ νὰ ὑποψιασθῇ τίποτα. Εἶναι ἔνα εὐρύχωρο ὀπωσθήποτε μαγαζὶ, ἴδιο μὲ ὅλα τὰ συνοικιακὰ ὑπάρ, μὰ μερικὰ παλιωμένα ξύλινα τραπέζια καὶ ἔναν ἀρκετὰ μεγάλο μάγκο, φορητὸ μ' ἔνα σωρὸ μπουκάλια μὲ κρασί καὶ λικέρ. Στὸν τοίχους ὅμως τὸ μάτι θὰ σταματήσῃ ἐξεταστικά. Ἡ καλλιτεχνία ἔχει ἐγκατασταθῆ κυρίαρχα ὑπὸ ὅλας τῆς τίς μορφῆς. Ταμπλὼ ζωγραφικῆς, ἀλλὰ ἀκουρέλλας, κάρβουνου, παστέλ, σκίτσα καὶ ἄλλα.

Ἀμέσως πείθεται κανεὶς πῶς βρισκεται σ' ἔνα καλλιτεχνικὸ κέντρο ποῦ ἂν τὸν ἐδιαφέρε, δὲν θ' ἀργήσῃ ν' ἀνακαλύψῃ πάνω ἀπὸ μιὰ πόρτα, στὸ βάθος, μιὰ μικρὴ χαρτίνη ἐπιγραφή μὲ τὴ λέξι: «Ἐξοξισιόν.»! Ἡ περιέργεια μ' ἔκανε τὸ βράδου ἐκεῖνο, ποῦ μαζὶ μὲ δυὸ φίλους μου πήγαμε νὰ πάρομε ἔνα πόντες στὸ μυστηριώδες «Μπολέ», νὰ ἐπισκευθῶ καὶ τὴν ἰδιόρρυθμὴ ἐκείνη Ἐκθεσι! Πάνω ἀπὸ ἕκατὸ ταμπλὼ, ρυθμικὰ τοποθετημένα, μοῦ παρουσίασαν γιὰ πρώτη φορὰ τίς ὑπογραφῆς τῶν καλλιτεχνῶν των. Μὰ τὰ ταμπλὼ τῆς ἐκθέσεως τοῦ «Μπολέ», δὲν εἶναι τυχαῖες «σπουδῆς ζωγραφικῆς». Εἶδα πρὸς μὴνὸς καὶ τὴν ἐκθεσι τοῦ «Σαλὸν ντ' Ὠτόν» καὶ τὴν ἀλήθεια σᾶς λέγω πῶς ἡ φτωγὴ ἐκθεσι τοῦ «Μπολέ» δὲν ὑστερεῖ σὲ ἀριστουργήματα! Ἀλλὰ πῶς νᾶνε οἱ καλλιτέχνες τῆς;

—Οἱ Ἀπάχηδες ποῦ μαζώνονται ἐδῶ, μᾶς εἶπε τὸ γκασόνι, ποῦ πρόθυμα ἐτέθη στῆ διαθεσι μας καὶ ἄρχισε νὰ μᾶς λέῃ μὲ λίγα λόγια τὴν ἱστορία τοῦ κάθε ἀπάχη καλλιτέχνη τοῦ «Μπολέ».

—Καὶ δὲν ἔρχονται ἐδῶ ποιά Ἀπάχηδες; ἐρώτησα.

—Τὸ Καβῶ (ὑπόγειο) εἶναι γεμάτο αὐτὴ τὴν ὥρα, μᾶς εἶπε, ἂν θέλουν οἱ κύριοι μποροῦν νὰ πάρονε ἔνα ποτὸ μαζὶ τους. Ἄ., δὲν ἔχετε νὰ τοὺς φοβηθῆτε, εἶνε ὅλα τους καλὰ παιδιὰ καὶ φιλότιμα, συμπλήρωσε τὸ ὑποχρεωτικὸ μας γκαρσόνι.

Ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη θὰ ἔβραμε τὸ ποτὸ μας μᾶζὶ τους! Καὶ κινήσαμε πρὸς τὰ Καβῶ. Ἄλλὰ δι-

Οἱ Μεγάλοι μας Οἰκονομολόγοι

Ὁ κ. Ἀλ. Διομήδης εἶναι ἀσφαλῶς, ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τοῦ οἰκονομικοῦ τῆς Ἑλλάδος συγκροτήματος. Ἡ εὐρεία τοῦ οἰκονομικῆ μόρφωσις καὶ ἀξία του ὑπῆρξαν ἡ κλίμαξ διὰ τῆς ὁποίας ἀνῆλθεν εἰς τὰ

ΑΛΕΞ. ΔΙΟΜΗΔΗΣ

ὑπάτα πολιτικὰ ἀξιώματα, τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἤδη τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς.

Εἰς ὅλας τὰς ὑψηλὰς αὐτὰς θέσεις ὁ κ. Διομήδης χάρις εἰς τὴν δξυτητα καὶ εὐστροφίαν τῆς ἀντιλήψεώς του προσέφερεν ἀνεκτιμήτους πρὸς τὸ Κράτος ὑπηρεσίας, ἀνακηρυχθεὶς μεταξὺ τῶν Εὐρωπαϊκῶν οἰκονομολόγων ὡς ἐξαίρετικὴ φυσιογνωμία.

πλα ἀπ' τὴ πόρτα τῆς ἐξόδου μᾶς τραβᾶει τὸ βλέμμα μιὰ μεγάλη ἐπιγραφή πάνω στὸ τοῖχο,

ΕΔΩ ΕΡΧΟΝΤΑΝ. εἰ...

Πῶλ Βερλακίν
Λωρὰν Τελάν
Ἄντρέ Ντινεντέσκ.
Ὁσκάρ Οὐάϊλδ

Καὶ ἡ ἐπιγραφή ἐκείνη μᾶς ἀραδιάζει τὰ ὀνόματα καμμιά δεκαπενταριά γνωστῶν λογίων, ποιητῶν ζωγράφων, μουσικῶν. Ἔτσι ἡ ἐπίσκεψί μας γίνεται δλοένα καὶ ποῦ ἐνδιαφέρουσα. Τὸ γκαρσόνι, φλύαρο ὅπως ὅλα τὰ γκαρσόνια τῶν λαϊκῶν καμπαρέ τοῦ Παρισιοῦ, ἀρχίζει νὰ μᾶς λέῃ τὴν ἱστορία τοῦ «Μπολέ». Ἔτσι μάθαμε πῶς εἶναι καμπαρέ ἀπὸ τὸ 1300 περίπου καὶ ὅτι δὲ ὑπάρχει λόγιος ἢ καλλιτέχνης στὸ Παρίσι ποῦ δπ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ μέχρι σήμερα ἀκόμα, νὰ μὴ τὸ ἔχη ἐπισκεφθῆ τοῦλάχιστο μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ του.

Συνεχίζοντας τὸ γκαρσόνι μᾶς ἐδ.ξε δίπλα ἀπ' τὴν ἐπιγραφή μὰ Ἑλληνικὴ λέξι χαραγμένη βαθειὰ στὸ τοῖχο «ΑΝΑΓΚΗ»

(συνεχεται στὸ ἐπόμενο)

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΣΓΟΥΡΕ ΒΑΣΙΛΙΚΕ ΜΟΥ

Tempo Greco

είσαι ανδρ - εί - σαι - του Δι - μαρχου παι - δι - ε -
 γώ θα σε φι - λι - σω - κιάς πα - ω φυ - λα - κή.
 Πά - λι με - θυς - με - νος εί - σαι - πά - λι τα - πο τή - ρια σπας,
 ... πά - λι τόνκου - τσα - θα κι μάς κά - νεις, τό ξύ - λο που - θα - φάς ..

2
 Σγουρέ βασιλικέ μου
 και μαντζουράνα μου,
 έσύ θα με χαρίσης
 από την μάννα μου.
 Πάλι μεθυσμένος είσαι κλπ.

3
 "Αν είσαι διςμαρίνι
 να πέση τ' άνθος σου,
 να μαραθή καρδιά σου
 και τ' άχειλάκι σου.
 Πάλι μεθυσμένος είς ι κλπ.

4
 Σγουρέ βασιλικέ μου
 με φύλλα πράσινα,
 κρατώ τον έρωτά σου
 Με χίλια βάσανα.
 Πάλι μεθυσμένος είσαι κλπ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ
 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ

Ν. Θ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ - Λ. ΠΑΠΑΦΛΩΡΟΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: ΝΙΚΟΣ Γ. ΤΡΑΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΦΩΡΙΝΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΤΗΣΙΩΝ 26

Συνδρομαί: Έσωτερικού Έτησία Δροχ. 75 Έξάμηνος 45
 Έξωτερικού Σελίνια 16 > 9
 Αμερικής > Δολλάρ. 4 > 2 1)2

ΕΞΑΣΤΙΧΑ

Δημοσιεύουμε κατωτέρω τέσσαρα από τα «Έξαστιχα» του κ. Μιχ. Γ. Πετρίδη. Τον ποιητήν, ως θα έδη ο άναγνώστης διακρίνει: ρυθμική άρμονία στίχου που ζωγραφίζει με τα άπαλάτερα χρώματα έναν έλαφρόν πόνον.

ΕΛΛ. Τ.

Η Θυσία μου

Για να σου φέρω τη χαρά τ'άνικητα τα νίκησα
 κι' ό,τι δικό σου πλήθυνα κι' ό,τι δικό μου άδίκησα.
 Κ' όλα τα δάκρυα που έχυσαστού Πόνου την άγκάλη,
 άστέρια σου τ' άράδιασα γύρω στώραιό κεφάλι.
 Κι' όσα μαρτύρια άληθινά στη ζήση μου σταθήκανε,
 για σένα φωτοστέφανου φεγγοβολιές γεννήκανε

Γαληνεμένο κοιμητήρι

Τής νεότης φτερουγίσματα, για πάντα πιά σάς έχασα
 και σάς, γλυκανταμώνματα βραδιάστικα, σάς ξεχάσα.
 Ματιές, που με μεθούσατε, φιλιά, που με λαγγεύατε
 γλυκόλογα που σύγκορμο, σά φύλλο με σαλεύατε,
 έλάτε το καθένα σας στά στήθια μου να γύρη
 το πιδό γαληνεμένο εκεί θα βρήτε κοιμητήρι.

Χαμένα νιάτα

Σάν άλλοι, δε βαφτισικηα στής 'Ηδονής τα φώτα,
 που χαροπά μου στέλλανε τα χρόνια μου τα πρώτα,
 Σάν άλλοι, δε δοκίμασα τής νεότης τα σκιρτήματα
 και—νύχτας — δέν άπόλαφα κάποια μελένια κρήματα.
 Χαμένα νιάτα! Κι' ό ρυθμός τής ζήσης πάντα αυτός:
 «Σε κάτι άχάριστα χαρτιά μερόνυχτα σκυφτός».

Τόνειρο

Κυνήγα τόνειρο, άνθρωπε, και το πειδό στείρο άκόμη.
 Στο διάβα σου οι άνφοριές κ' οι γκρεμισμένοι δρόμοι
 στρατές θα φαίνονται στρωτές κι' όλόσια μονοπάτια.
 Και γυρισμένα πάντα εμπρός τα διψασμένα μάτια
 του Όνειρου σου την πλήρωση μ' έλπιδά θα ζητάνε.
 Άλλοι στον που δέν κυνηγά ένα όνειρο, όποιο γάνε.

Το άκόλουθο τραγουδι, άπαιρωμένο ευγενικά στην «Ελ-
 ληνική Τέχνη» από τον κ. Β. Κλάριν, γνωστόν έν Ρωσσία
 ποιητήν ως Άνδρέαν Άλλίνον, δημοσιεύομεν ως έχει.
 Καθώς θα 'δη ο άναγνώστης, παρ' όλον ότι ποιητής δέν
 γνωρίζει την γλώσσά μας, έν τούτοις κατορθώσε στους λι-
 γους αυτούς στίχους του να δώση μιá άρκετά ζωντανή εικόνα.

ΑΓΑΠΗ

Altera; quas Oriens
 habuit prelata puellis
 P. Ovidius Naso

Κύρ Γιάννη, τα λουλούδια μαραμένα,
 δέν λέγουν ούτε όχι ούτε ναί...
 Τόσα βιβλία έχω διοβασμένα,
 δέν άπαντούνε κ' οι περγαμηνά.
 Κύρ Γιάννη, τί θα πη «αγάπη»;
 Άκούτε, πώς χτυπάει ή καρδιά;
 Τα άνθη δέν μιλούν και τό χαρτί δέν γράφει...
 Κύρ Γιάννη, μήπως έχετε κλειδιά;
 Άνοίξετε τότε την ψυχή μου
 και βρήτε την άπάντησιν άπλή—
 Μου μένει μιá στιγμή, μου φθάνει ένα βήμα
 ή μοίρα μου—ή μοίρα με καλεϊ.
 Μή ξεέρετε αυτή την μοίρα,
 που πάντα μου κρυφομιλεϊ;
 Κυττάξετε την: άνοίγει τώρα ή θύρα
 και βγαίνει ή κόρη ώροία και καλή!
 Κύρ Γιάννη, τώρα μη ρωτάτε,
 μη λέτε τίποτα. Άχ, μή...
 Ψυχή, βιβλία, άνθη—κάτω!
 Η αγάπη είναι:
 —μιá στιγ.ή..

Β. Κλάριν (Άνδρέας Άλλίνος)

ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Άν εις τον κόσμον οι θνητοί ποθούν την ευτυχία
 άτέλειωτη, άχώριστη άπ' τη ζωή σμά,
 έγω είμ' εκείνη που ποτέ στη τόση δύστυχία
 δέν γύρεψα πολλά.

Ένα και μόνο ζήτησα άπ' τη σκληρή τη Μοίρα,
 τό ζήτησ' από κείνην δειλά και ντροπαλά.
 Μά... τό δρεπάνι της εκείό που μόνη έγω τό νοιώθα
 μου άπάντησε σκληρά:

Δέν θα σου δώσω, δύστυχη, αυτό που μου γυρεύεις.
 Είναι μακριά από σέβανε ή κάθε μιá ή χαρά.
 «Ένα σου δίνω χάρισμα και μόνο σου στολίδι,
 Να κλαίς παντοτεινά».

Τότε, ό! τότε έννοιωσα πώς είμαι δικασμένη
 από τη μαύρη Μοίρα μου σε τέτοια συμφορά!
 Για μόνο έγω στολίδι μου και χάρισμα να έχω
 Τη λύπη για χαρά.

Πετραϊεύς 5-2-25

Ζωή Τσακασιάνου

ΚΟΡΗ

Ποιές νυχτιές μουντές πυκνοσκοτάδες
 τα ματάκια σου πλάσαν τα μούρα,
 και ποιοί κρήνοι αϊθήριοι σου χάρισαν
 την άσπράδα τη τόση με λαύρα;...

Ποιοί ζωγράφοι σου βάψαν άπόκοσμοι
 τα χειλάκια σου όμοια κεράσι,
 και ποιές άβγες γλυκές όδομαγουλες
 σάχουν τόση κολασύνη κεράσει;

Οί νεράιδες την τέχνη σου προίκισαν
 και μαγεύει τό κάθε σου γύρω;
 ή τάχα νασαι λουλούδι άπόκοσμο
 Έπιτικό και σκορπας τόσο μύρο;...

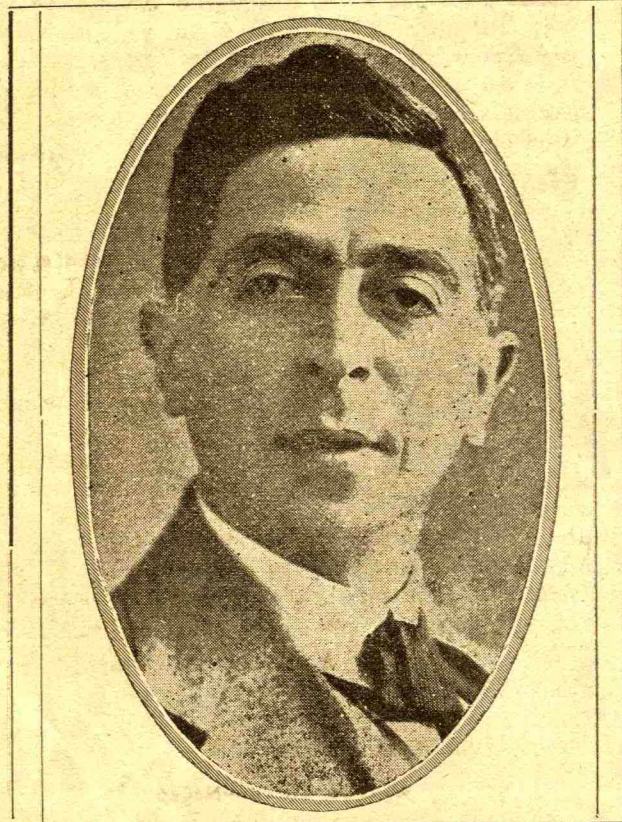
Α. Κμανιώτης

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀλάμπρα

Ἐπερέττα Γ. Δράμαλη

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τετάρτης ἤρχισεν εἰς τὴν «Ἀλάμπρα» τὰς παραστάσεις τοῦ ὀπερετικῆς θιάσου Γ. Δράμαλη μετὰ τὴν «Κατία». Ὁ θεατρόφιλος κόσμος, ποῦ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναχωρήσεως τῆς ὀπερέττας Σαμαριζῆ ἀγνοοῦσε τὴν ὕπαρξιν τῆς «Ἀλάμπρας», ἀπὸ τῆς Τετάρτης ἤρχισεν καὶ πάλιν νὰ στεγάζεται ἐν αὐτῇ, ὁπότε ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ἀπο-

χώρησις τῶν συμπαθῶν ξένων καλλιτεχνίδων κ. Ζάμπα καὶ Μίτσου Σοῦμπερτ, δὲν συνετέλεσεν εἰς τὴν διάλυσιν τοῦ θιάσου, ὅπως τινὲς ἠθέλησαν νὰ πιστεύουν. Τοῦναντίον μᾶς δίδεται ἡ ἀπόδειξις ὅτι τὸ κοινὸν τῆς πρωτευούσης ἐκτιμᾷ καὶ γνωρίζει νὰ φιλοξενῆ ἀλλὰ καὶ δὲν λησμονεῖ τοὺς εὐγενεῖς ἀγῶνας καὶ κόπους τῶν γηγενῶν καλλιτεχνῶν. Τὰ δνόματα Γ. Δράμαλης, Σπ. Τριχᾶς, Ἰ. Ἰατροῦ, Μελλ. Κολυβά, Τούλα Λώρη, Βιλέττας, Κωνσταντίνου, Γαβριηλίδου καὶ ἐν γένει τὸ εὐσυνείδητον αὐτὸ σύνολον, δὲν ἦτο δυνατὸν ἢ νὰ τύχη δικαίων συμπαθειῶν καὶ ἐκτιμήσεως ἐκ μέρους τῶν θεατροφίλων. Ὁ θίισος ἤδη μετὰ τὴν περυσινήν ἐπιτυχίαν τοῦ κ. Τ. Μωραϊτίνης «Ὀνειρον Ἀποκρηάτικης Βραδυᾶς» συγκεντρῶναι τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ θεατρικοῦ κόσμου.

Κοτοπούλη

Θιάσος Μαρ. Κοτοπούλη

Ὁ ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Μυράτ θιάσος τῆς κ. Μαρ. Κοτοπούλη, ἀνεβίβασε, χάριν τῆς ἱστορίας, τὴν πατροπαράδοτον ἀποκρηάτικην ἐπιθεώρησιν. Ἡ ἐφετεινὴ «Μπαλλαρινα» ὀφείλεται εἰς τὸν κ. Αἰμίλ. Δραγάτην.

Κεντρικὸν

Θιάσος Β. Ἀργυροπούλου

Ὁ θιάσος τοῦ κ. Ἀργυροπούλου, συμπληρωθεὶς τελείως μετὰ τὴν πρόσληψιν τῆς Ἀδὸς Ριφῆς Ἀσπριώτου καὶ χοροῦ ἀρκετοῦ, ἀνεβίβασε πρὸ ἡμερῶν τὴν Γερμανικὴν μουσικὴν φάρσαν τοῦ Χίρς «Ὁ Δοῦξ τοῦ Παπεχάιμ». Τόσον ὁ κ. Ἀργυροπούλος ὅσον καὶ οἱ λοιποὶ ἠθοποιοί, καίτοι δὲν εἰδικεύθησαν εἰς τὸ μουσικὸν θέατρον, ἐν τούτοις μᾶς δίδουν τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ὁ ἠθοποιὸς ἀρκεῖ νὰ εἶναι εὐσυνείδητος καὶ κατορθῶναι διὰ μικρῶν κόπων καὶ μελέτης, νὰ εἶναι πάντοτε εἰς τὴν θέσιν του. Ἴσως νὰ μὴ ἐνθουσιάζη κατ' ἀρχάς, πάντως ὅμως ὅταν ἕνας ἠθοποιὸς εἶναι γνώστης τοῦ μουσικοῦ τῆς σκηνῆς, ἀσφαλῶς δὲν θὰ κουράσῃ, ὅσον ἕνας εἰδικὸς ἀσυνείδητος. Μετὰ τὴν μικρὰν του φωνὴν ὁ κ. Ταβουλάρης ἐκράτησε τὸν ῥόλον τοῦ τενόρου πολὺ καλῶς. Διὰ τὴν Ἀδα Ἀσπριώτου, τὴν ἀσυναγώνιστον Βέρραν εἰς τοὺς Ἀπάχηδες τοῦ κ. Χατζηπαυστόλου καὶ διὰ τὴν κ. Μ. Μιντεϊνιού, τὴν θρυλικὴν Ἀρετοῦσαν εἰς τὸ αὐτὸ ἔργον. ἔχομεν καὶ ἀπὸ τὴν παράστασιν τοῦ «Δουκὸς τοῦ Παπεχάιμ» τὰς αὐτὰς καλὰς ἐντυπώσεις. Ἡ κ. Γιώτα Ἀργυροπούλου πολὺ ἐξαντρίκ καὶ χαριτωμένη. Ὅλοι καὶ ὅλαι τέλος ἐστάθησαν θαυμάσια εἰς τοὺς ῥόλους τῶν.

Ἀπὸ τὴν ἐλαφρὰν μουσικὴν τοῦ ἔργου. Ἐχωρίζεται ἕνα χαριτωμένον Φῶξ-Τρότ τῆς δευτέρας πράξεως καὶ ὄπερ, εἰρήσθη ἐν παρόδῳ, κρεάρεται θαυμάσια, ἢ δὲ ὑπὸ τὸν κ. Α. Μαρτίνον ὀρχήστρα, ἐξαιρεθεῖς ἐλαχίστων σημείων, ἐπαίξει πολὺ καθαρά.

Κυβέλης

Θιάσος Raymond Lyon

Εἰς τὸ θέατρον τῆς «Κυβέλης» ἐστεγάθη δι' ὀλίγας ἡμέρας ὁ γαλλικὸς θιάσος «Ραυμόνδου Λυόν. Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ θιάσου ἡ Comédie τῶν Hénnequin καὶ R. Dubreulh «Ὁ Κώδων τοῦ Κινδύνου». Τὸ ἔργον τοῦτο εἶχομεν παρακολουθήσει παίζομενον καὶ ἀπὸ τὸν θιάσον τῆς κ. Κυβέλης, κατὰ τὴν λήξασαν θεατρικὴν περίοδον. Ἄν συγκρίνη κανεὶς τοὺς δύο αὐτοὺς θιάσους εἰς τὸ ἔργον αὐτό, ἔχει ὡς ἐξαγόμενον ὅτι οἱ γάλλοι καλλιτέχνη ἦσαν μελετημένοι εἰς τὸν ὅσον νὰ μὴ ἔχουν ἀνάγκην ὑποβολῆς, ὅτι διδουν περισσότερο προσοχὴν ἰδίως εἰς mise en scène ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας, ὅτι ἔχουν περὶ ὅσων θαυμάσιες καὶ πολὺ περισσότερο ξέρουν νὰ τῆς φοροῦν καὶ ὅτι τέλος, εὐρίσκοντο εἰς τὰς θέσεις τῶν ὅλων οἱ ἠθοποιοί. Τοῦτο ὅμως δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ υποβιβάζω-

μεν τὴν ἀξίαν τῶν ἰδικῶν μας καλλιτεχνῶν, οἱ ὁποῖοι, καίτοι ῥωμηοί, τολμῶ νὰ εἶπω, δὲν ὑστέρησαν εἰς ἐρμηνείαν τοῦ πνεύματος τῶν γάλλων συγγραφέων, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ ἔχουν παρακολουθήσει τοὺς πρώτους διδάξαντας. Φεύγων ἀπὸ τὴν παράστασιν αὐτὴν εἶχα ἀπόλυτον τὴν βεβαιότητα καὶ ἱκανοποίησιν ὅτι οἱ αὐτοδίδακτοι Ἕλληνες ἠθοποιοὶ εἶνε πράγματι μεγάλοι. Ἡ κ. Κυβέλη ὡς Simone Bridac, παρ' ὅλην τὴν μεστὴν ἡλικίαν τῆς ὑπερέβαλε εἰς πολλὰ σημεία τὴν Παριζιάνα Λιδά Ginnete Dubreulh, ὁ κ. Mathis ὡς Paginot παρ' ὅλας τὰς καμπαρετοκομικὰς κινήσεις τοῦ δὲν ἔφτασε τὸν κ. Χρυσομάλλην, ὡς ἐπίσης ὁ θιασάρχης κ. Raymond Lyon ὡς Robert Masselin δὲν ἔδειξε τι τὸ περισσότερο εἰς τέχνην, ἀπὸ τὸν κ. Γαβριηλίδην. Ἡ Mlle L. Mussel ὠρισμένως δὲν θὰ φθάσῃ ποτὲ τὴν κ. Ἀλκαίου, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ κ. Παπαγεωργίου—φρονῶ—εἰσήλθε περισσότερο τοῦ Γάλλου συναδέλφου του, εἰς τὸν ῥόλον τοῦ ἐξεσυνητοῦ τῆς Ταγκαλικῆς ποιήσεως. Ἐν γένει οἱ Ἕλληνες καλλιτέχνη, ὑποχρεωμένοι νὰ ἀλλάζουν τοὺς ῥόλους συχνότερα ἀπὸ τὰ μαντύλια τοὺς, δὲν εἶνε ὑπερβολὴ ἂν λεχθῆ ὅτι εἶνε ταλέντα.

Πάτρας

Ἀπὸ τὰς Ἐσαρχίας

Θιάσος Γ. Ζύδη

Πρὸ δεκαήμερον ἔκαμεν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν του ἐν Πάτραις, εἰς τὸ χιμερικὸν θέατρον ὁ τελείως κατηρητισμένος θιάσος τοῦ κ. Γ. Ζύδη. Διὰ τὸν θιάσον αὐτὸν ὁ ἐπαρχιακὸς τύπος ἐκφράζεται μετὰ τὸ κολακευτικώτερον λόγιον. Ἄριστος ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ρεπερτουάρ, σκηNIKΟῦ διακόσμου καὶ προσωπικοῦ. Ἀπαρτίζεται ἐκ τῶν κ. κ. Πίτσας Λάμπρου, Κούλας Ἀθανασιάδου, Ὀλγας Καμπανάκη, Ἀδὸς Μαρ. Κρεββατᾶ, Νίνας Μωρέττη, Ἑλλης Ἀφεντάκη, Ἐλεων. Δάντη, Μαρ. Ραφτοπούλου, Ἀγλ. Προβελέγγιος, Μαίρης Ἡραδιάδου, Ἀθ. Λοράνδου, Ἐρριέτης Μαρσέλλου καὶ τῶν κ. κ. Γεωρ. Ζύδη, Δημ. Ζύδη, Κ. Βουτινᾶ, Νικ. Χαλκιοπούλου, Ι. Μπέρτου, Γ. Χαλκιοπούλου, Αἰμ. Καμπανάκη, Α. Βερροιοπούλου, Σπ. Κκίρμπα, Στ. Κλωνᾶ, Στ. Λαμπρινίδη ὑποβολῆς καὶ Μ. Κορωνάου μηχανικοῦ. Ὁ θιάσος τοῦ κ. Γ. Ζύδη μετὰ τὸ ὡς ἄνω προσωπικὸν παίζει μετὰ καταπλήσσοσαν ἐπιτυχίαν ὀπερέττες, Κωμειδύλλια, Ἐπιθεωρήσεις, Κωμωδίας, Δράματα καὶ Γκράν-Γκιονίλ.

Ἰγριον

Θιάσος Α. Δώρου-Η. Βεργοπούλου.

Ἄξιος παντὸς ἐπαίνου εἶναι ὁ ὑπὸ τὸν κ. Ἡλίαν Βεργόπουλον «Μουσικοδραματικὸς θιάσος» ὅστις ἤρχισεν ἀπὸ ἐβδομάδος τὰς παραστάσεις του εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἰγρίου. Ὁ θιάσος αὐτὸς συγκαταλέγει μετὰ τὸ προσωπικὸν του ἐκτὸς τῶν κ. κ. Λίνας Δώρου καὶ Ἀλίκης Βεργοπούλου—διὰ τὰς ὁποίας ἐνθουσιωδῶς ἐγοῦσεν ὁ ἐπαρχιακὸς τύπος—καὶ τὰς κ. κ. Μαίρην Χρυσοχόου, Μ. Ρίντι, Μ. Ρόζεν, Μ. Κεφαλοπούλου καὶ τοὺς κ. κ. Ἀ. Χρυσοχόον, Σ. Χαλκιοπούλου. Θ. Κεφαλοπούλου, Μ. Δώρον, Σ. Γρηγοριάδην, Γ. Μεσσαλᾶν, Β. Πούλον κλπ. Τὸ ρεπερτουάρ του μεγάλον καὶ ἐκλεκτὸν περιλαμβάνει ὀπερέττες, μουσικὰς φάρσας, δράματα, κωμωδίας, κωμειδύλλια καὶ ἐπιθεωρήσεις. Πληροφροῦμεθα δὲ ὅτι ἡ διεύθυνσις τοῦ ἐν λόγῳ θιάσου

σκέπτεται, διὰ τὴν προσεχῆ θερινὴν περίοδον, ὅπως ἐργασθῆ ἐν Ἀθήναις. Διὰ τὴν ἐξέυρεσιν τοῦ θεάτρον ἤρχισαν ἤδη αἱ δέουσαι ἐνέργειαι.

Λάρισα

Θιάσος Σάνδη-Ἀμηνᾶ

Ὁ θιάσος Σάνδη-Ἀμηνᾶ εὐρισκόμενος πρὸ δεκαήμερον ἐν Λαρίσῃ δίδει ἐπιτυχῶς παραστάσεις.

Ἀργοστόλιον

Θιάσος Ροζ. Νίκας

Ἡ καλλιτεχνικὴ κίνησις στὴν πόλιν μας μετὰ τὴν ἀφίξι τοῦ θιάσου τῆς κ. Ροζαλίας Νίκας, τῆς τελευταίας ἡμέρας, ἀρχισε κάπως νὰ ζωηρεύη. Ὁ κόσμος ποῦ ἀπὸ καιρὸ ἐδιψοῦσε θέατρον, γιὰτὶ ἀλλοιῶς ἦταν συνηθισμένος καὶ σιγὰ-σιγὰ στερήθηκε ἀπὸ κάθε ψυχαγωγικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ἀπόλαυσι, δὲν ἀφίνει βραδυὰ χωρὶς νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ὀπερέτταν αὐτῆ. Ὁ θιάσος τῆς κ. Νίκας, ἐκτὸς ἀπὸ μίαν πολὺ καλὰ καταρτισμένη ὀρχήστρα, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ νεαροῦ μαέστρου κ. Μ. Καντιώτου, δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἐξαιρετικὰ πρόσωπα. Τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἀποτελεῖ ἡ κ. Ροζαλία, ποῦ ἀληθινὰ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ κερᾶσῃ, γιὰτὶ, εἶνε μίαν ἀληθινὴν καλλιτέχνη, ποῦ κατέχει τελείως τὸ μυστικὸν τοῦ σανιδιοῦ τῆς σκηνῆς. Ἀπὸ τὸ ἄλλο γυναικεῖο προσωπικὸ ὅμως πραγματικὰ καμμία δὲν γαμίζει τὴ σκηνή. Ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τώρα θὰ εἰμποροῦσε κανεὶς νὰ κάμῃ δυὸ τρεῖς ἐξαιρέσεις. Γιὰτὶ καὶ ὁ κ. Περγίκης, νεοράκος, χωρὶς βέβαια πλούσιον μέταλλο φωνῆς παρουσιάζει πολὺ καλὴ ἐμφάνισι στὸ σύνολον, καὶ ὁ κ. Α. Προβελέγγιος ἔχωρίζεται γιὰ τὸ λεπτὸν καὶ εὐγενικὸν παίξιμον, πάντα εὐσυνείδητα μελετημένος καὶ ὁ κωμικὸς τοῦ θιάσου κ. Σβορώνος εἶναι πάρα πολὺ σκόλης. Κι' αὐτὰ ὡς πρὸς τὸ προσωπικόν. Ρεπερτορίον καλοδιαλεγμένο καὶ σκηNIKΟῦ εὐπρόσωπα. Αὐτὸ τὸ θέατρον λοιπὸν εἶναι ὅλη ἡ καλλιτεχνικὴ καὶ μουσικὴ κίνησις. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ἔτσι κι' αὐτοῦ, θὰ ξαναπέσουμε στὸ βαθὺν ληθαργικὸ ὕπνον μας, καὶ θὰ μᾶς μείνῃ ἡ πλατεῖα τοῦ Μείτλανδ κ' ἡ ἀπὸ ὀκτὼ ὄργανα μίαντα μας, ποῦ παίζει κάθε πέντε ἐβδομάδες γιὰ νὰ ξεκουράσομε τὰ νεῦρα μας καὶ νὰ λησμονοῦμε τὸν ἀγῶνα τῆς δεκάρας. Ὡς τρισμακάριον Ἀργοστολάκι τί ἦσον καὶ τί κατάντησες Sic transit gloria.

Μυτιλήνη

Θιάσος Βεᾶκη-Νέξερ

Ἡ πόλις αὐτὴ παρακολουθεῖ μετ' ἀκρου ἐνδιαφέροντος τὰς παραστάσεις τοῦ μεγάλου ἀληθινὰ θιάσου «Βεᾶκη-Νέξερ» τόσον τῶν δραμάτων ὅσον καὶ τῶν κωμωδιῶν. Οἱ ἐκλεκτοὶ ἐργάται τῆς σκηNIKΟῦ τέχνης, κύριοι Αἰμίλιος Βεᾶκης καὶ Χριστόφορος Νέξερ, ἀποθεοῦνται κάθε βραδύ ὑπὸ τοῦ παρακολουθούντος τὰς παραστάσεις, πυκνοῦ ἀκροατηρίου. Ὁ τύπος τῆς Μυτιλήνης ἀφιερὸν μακρὰς ἐποικοδομητικὰς κριτικὰς διὰ κάθε παράστασιν, καὶ ὁμοφώνως ἀνομολογεῖ ὅτι ὁ θιάσος Βεᾶκη-Νέξερ, εἶναι ἀπαράμιλλος εἰς συγκρότησιν, τελειότητα καὶ μελέτη τῶν ἠθοποιῶν. Ὁ θιάσος μετὰ παραμονὴν ἐνὸς μηνὸς ἀναχωρεῖ μετὰ δρομολόγιον Χίον, Ἀλεξανδρουπόλιν καὶ Βόλον.

Ἀλεξάνδρεια

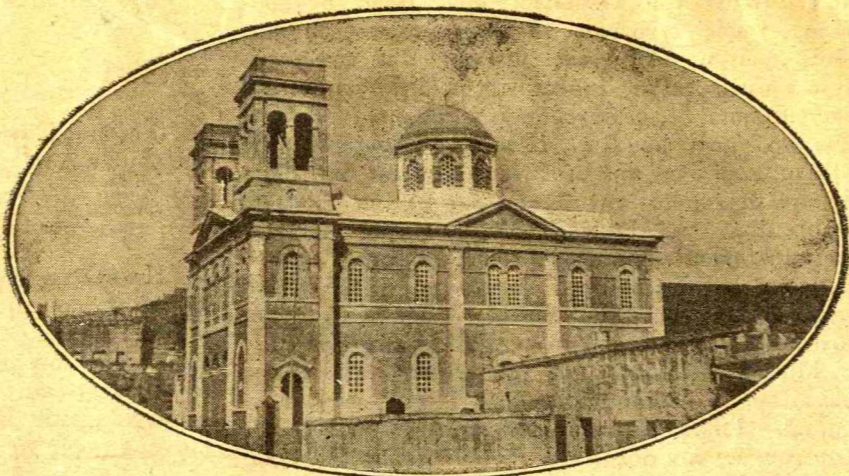
Ἐξωτερικὸν

Ἐπερέττα Σαμαριζῆ, κτλ.

Ἡ ὀπερέττα Σαμαριζῆ-Μηλιαδῆ εὐρίσκειται ἀπὸ

ΑΠΟ ΤΑ ΩΜΟΡΦΑ ΝΗΣΙΑ ΜΑΣ

Τὴν 1ην τρέχ. μ. οἱ ἐν Ἀθή- ναις καὶ Πειραιεῖ Κιμῶλιοι, συν- εκεντρώθησαν εἰς Γεν. Συνέλευ- σιν, εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς Φιλο- σοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστη- μίου, κληθέντες ὑπὸ τῆς Ἐπι- τροπῆς Ἐράνων διὰ τὴν ἀνοικο- δόμησιν τοῦ ἐν Κιμῶλω πλαιοῦ Ναοῦ τῆς Ὀδηγητρίας. Παρέστη- σαν ὁ πληρεξούσιος Μήλου κ. Γ. Πρεζάνης, Συνταγμ. Τ. Διαλει- σμᾶς, ὁ καθηγητὴς κ. Ἀνδρου- λιδάκης, ὁ κ. Γ. Ἀφεντάκης, ἡ διευθύνουσα Ἐπιτροπὴ τοῦ «Κυ- κλαδικοῦ Βήματος» κλπ.

Ὁ κ. Ι. Βαφίας, πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐκθέσας ἐν ὄλιαις ταῖς λεπτομερεῖαις τὸ συντελε- σθὲν τεράστιον ἔργον, χάρις εἰς τὸν ἀληθῆ συναγεμὸν τῶν συμ- πολιτῶν του Κιμῶλιων, ἐδέχθη τὰ θερμὰ συγχαρη- τήρια ἐκ μέρους τῶν παρευρεθέντων κατὰ τὴν συνί- λευσιν Κιμῶλιων, διὰ τὴν εὐγενῆ δράσιν αὐτοῦ, πα- ρεκληθεὶς ὅπως ἀποσύρῃ τὴν περὶ παραίτησός ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ προέδρου πρότασίν του. Τὴν Ἐπι-

τροπὴν αὐτὴν, ἣς ἐσκέφθη καὶ κατώρθωσε νὰ ἀνοι- κοδομήσῃ ἓνα Ναὸν ἱστορικὸν ὡς τὸν τῆς Ὀδηγη- τρίας καὶ τοῦ ὁποῖου τὰ κωδωνοστάσια μᾶς ἐπαναφέ- ρουν εἰς τὸ ποιητικὸν Μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος μας, ἢ «Ἑλληνικὴ Τέχνη» συγχαίρει συγκεκινημένῃ.

ἡμερῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὅπου μὲ καταπλήσουσιν κοσμοσυρροὴν δίδει δευτέραν σειρὰν παραστάσεων. Εἰς τοὺς θριάμβους τοῦ θιάσου προσετέθη καὶ ἡ κ. Ἀφροδίτη Λαουτάρη ἡ ὁποία ἐνεφανίσθη τὸ πρῶ- τον εἰς τὴν «Γλυκεῖα Νανά» καὶ ἀπεθεώθη, ὡς ἀνα- μολογεῖ ὁ Ἀλεξανδρειανὸς τύπος. Αἱ κ.κ. Ὁλ. Ριτσιάρ- δη, Μαρ, Κούρη, κ.κ. Κοφινιώτης, Φιλιππίδης κτλ. δὲν ὑστεροῦν εἰς θριάμβους.

Ὁ συμπαθὴς αὐτὸς εἰς τοὺς Ἀθηναίους θιάσος πληροφоруόμεθα ὅτι, ἐρχόμενος μετ' ὀλίγον, θὰ στεγασθῇ εἰς τὸ «Κεντρικὸν» διὰ τὴν ἀρξαμένην θε- ρινὴν περίοδον, τοῦ θιάσου Ἀργυροπούλου ἐγκαθι- σταμένου ὀριστικῶς εἰς Ἀλάμπραν.

Ἀμερικὴ

Σικάγον

Δημοσιεύομεν ὡς ἔχει τὴν ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου ἔ. ἔ. ἐπιστολὴν τοῦ ἐν Ἀμερικῇ ἀνταποκριτοῦ μας, διακεκριμένου ἠθοποιοῦ κ. Χρ. Ταβουλαρίδη.

Εἰς τὸ Σικάγον εὐρίσκειται πρὸ ἡμερῶν ὁ δαι- μόνιος Κονταράτος, ὅστις προετοιμάζει συναυ- λίαν με τοὺς καλλιτέχνας τοῦ μελοδράματος κ.κ. Μω- ραίτην, Βλάχοπουλον, Οἰκονομίδη καὶ κ. Α. Κυπα- ρίστην, διὰ τὴν 27ην τρέχοντος (27 Ἰανουαρίου) εἰς τὸ Orchestra Hall. Καίτοι ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς ἐδῶ παροιίας δὲν ἀρέσκειται εἰς τὸ θεατρικὸν τοῦτο εἶ-δος ἐν τούτοις χάρις εἰς τὴν ὑπερανθρώπους καὶ εὐφρεῖς ἐνεργείας τοῦ κ. Κονταράτου συγκεντρώνεται ὀλόκληρον τὸ Ἑλλ. στοιχεῖον. Μετὰ τὸ Σικάγον θὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ Saint Louis, Los Angeles, San Francisco καὶ πιθανῶς κατόπιν θὰ ἐπανέλθουν εἰς Ἑλλάδα.

Ἐπίσης ἐν Σικάγῳ εὐρίσκειται καὶ ὁ ὀπερετι- κὸς θιάσος τῆς γναστῆς εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν καλλιτέχνης κ. Βρυσούλας Παντοπούλου. Ὁ θιά- σος αὐτὸς συγκεροτηθεὶς με πρώτης τάξεως στοιχεῖα, ἀνεχώρησεν ἔξ Ἀθηνῶν πρὸ τριετίας, περιοδεύσας τὴν Αἴγυπτον, Σουδάν, Ἀβησσυνίαν, Ἀραβίαν φθά- σας μέχρι Κεῦπτιδίου. Ἦδη περιέρχεται ὅλας τὰς μεγαλοπόλεις τῆς Ἀμερικῆς συμπληρωθεὶς δὲ τελείως

ἐκ διαφόρων ἐδῶ καλλιτεχνικῶν στοιχείων, δίδει μὲ καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν ἐλεφάρας ὀπερέτιας, ἐ- πιθεωρήσεις, κωμωδίας, ὑποστηριζόμενος ἐνθουσιω- δέστατα ἀπὸ τοὺς ὁμογενεῖς μας. Ἐκτὸς τῆς πρωτα- γωνιστοῦσας Κας Βρ. Παντοπούλου καὶ τῶν λοιπῶν ἠθοποιῶν, ἐπίλεκτον μέλος τοῦ θιάσου, εἶναι καὶ ὁ κωμικὸς κ. Ἰωαννίδης τοῦ ὁποῖου τὸ ἀβίαστον παι- ξιμὸν τὸν κατέστησε δημοφιλέστατον ἐν Ἀμερικῇ.

Ἰουναυζία

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην εἰς τὰ «Ὀ- λύμπια ἐδόθη ἡ ἀναγγελθεῖσα συναυλία τῶν ἔργων τοῦ κ. Αἰμ. Ριάδη. Το πρόγραμμα πε- ριελάμβανε δύο μέρη. Τὸ πρῶτον ἀποτελεῖτο ἀπὸ μᾶ Μακεδονικὰ τραγούδια, ἀπὸ ἑννέα Ἑλληνικὰ λιανοτραγούδια καὶ δεκατρία Ρωμέικα ἄλλα τραγού- δια. Τὸ δεύτερον μέρος μεριελάμβανε μέρη ἀπὸ τὰ γύφτικα τραγούδια, τὸ ἐγκώμιον Ραβέλ, πέντε χορευ- τικὰ ντουέττα κλπ. Εἰς τὴν συναυλίαν ἐλοβον μέρος αἱ κ.κ. Νίνα Φωκά, ἣς ἐτραγοῖδησε με τὴν γνω- στὴν δεξιότεχνίαν τῆς Μαρ. Φωκά, Καλφοπούλου, μὲ πολλὴν τέχνην καὶ ἄλλην τόσην ἀβεβαιότητα μου- σικῶν φθόγγων, Καίτη Καλαμαριώτου καὶ οἱ κ. κ. Ἐπιτροπάκης τοῦ ὁποῖου τὸ τραγούδι ἐκείνο τὸ βρά- δυ ἦτο ὑπέροχον. καὶ κάποιος νεαρός, σχεδὸν βαθύ- φωνος, Μπουρλος.

Ὁ κ. Ριάδης—ὅστις διὰ πρώτην φοράν ἐνεφανί- σθη ἐπισήμως πρὸ τοῦ κοινου μας—ἀπέσπασε τὴν ἐκτίμησιν ὄλων μας, διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν του ἐμπνευ- σιν, καὶ τὴν ἰδιόρρυθμον τεχνολογίαν του. Πάντως ἔχο- μεν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ὁ κ. Ριάδης με τὰ ὡς ἄνω- μέγιστα ἐφόδια του, ἂν ἠκολούθει ἓνα δρόμον ὀμα- λότερον, εἰάν συνήρχετο ἐκ τῆς παρεξηγητικῆς πλά- νης πρὸς τὴν θεῖαν τοῦ Ὀρφῆος Τέχνην, τῆς ὁποίας—ἀσφαλῶς—προορισμὸς δὲν εἶνε νὰ ἐκνευρίζῃ, εἰάν εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐνορχηστρώσεως δὲν ἦτο τόσον πα- ράδοξος μέχρι σημείου πού νὰ ἐπιτρέπῃ νὰ τοῦ κα- ταλογισθῇ ἀσέβεια ἂν ὄχι ἀπειρία, θὰ ἦτο εἰς τῶν σπουδαιοτέρων παραγόντων διὰ τὸ μουσικὸν μεγα- λεῖον τοῦ τόπου μας.

SYDNEY

Ὁ ΛΗΣΤΗΣ

Ἡ νύχτα ἦταν προχωρημένη. Ἡ βροχὴ ἔξακο- λουθοῦσε νὰ πέφτῃ πολὺ ἀραιή τώρα. Στὸν οὐρανὸ κανένα φωτεινὸ σημάδι. Σ' τὴν ἀδύνατη γαλανὴ διαύγεια τοῦ οὐρανοῦ ἐβλεπεσ καθαρὸ τὸν ἀτέλειωτο ἴσιο δρόμο, σὰν κρυσταλλένιο ἀπὸ τὴν μπόρα τῆς βροχῆς. Τὰ ξεθαμμένα μικρὰ χαλικάκια ἐτρέζανε κάτω ἀπ' τὰ πέταλλα τ' ἀλόγου καὶ τίς ρόδες τοῦ μικροῦ ἀμαξιοῦ.

Ἐδρικόμουνα στὴ μισοσιὰ τοῦ μεγάλου δρόμου τῆς Κεχριόνος καὶ κοντὰ στὴ γέφυρα τοῦ ποταμοῦ, ἔκει ἀκριβῶς πού ὁ θρόλλος ἐπιμένει, πῶς ξημερω- θῆκανε οἱ σκλάβοι τῆς Μπαρμπαραῖς δεμένοι μ' ἀλυσίδες—μὲ τὴ δύναμι τῆς Παναγίας.

Μιὰ ὀλόκληρη σειρὰ ἀπὸ ἀνακατωμένες εἰκόνες ἔφταναν ἡ φαντασία μου στὸ σκοῦρο φόντο. Τὸ ἄλογό μου ἐτρόχαζε ρυθμικὰ μὲ σταθερὴ πρωτο- βουλία.

—Ἄλτ, ἄλτ. Μιὰ ἐπιβλητικὴ καὶ τραχιὰ φωνὴ τρομάζει τ' ἄλογό μου πού δροθώνεται στὰ δύο του πσινα πόδια καὶ ὑποχωρεῖ ἀπότομα στὸ χαντάκι κ' ἀπὸ λίγο νὰ γκρεμιστοῦμε, ἀμάξι, ἄλογο κ' ἐγὼ σὲ δαῦτο.

Δυὸ χέρια ἀτσαλένια συγκρατοῦνε τ' ἄλογό μου. Συνῆρθε σὲ λίγο τ' ἄλογό μου κ' ἐτραβήχτηκε στὴ μέση τοῦ δρόμου μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἀνθρώπου αὐτουνοῦ πού ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὸ δεξιὸ χαντάκι.

—Πατριώτη μὴ φοβάσαι. Ἐἔρω ποιὸς εἶσαι καὶ πού πᾶς.

—Δὲν κρατῶ χρήματα. Μῆτε σπῆτι μου ἔχω φυ- λαμμένα ἀπὸ δαῦτα.

—Κι' ἂν εἶχες χάρισμά σου. Εἰν' ἄλλα λεφτὰ ἐκεῖα πού πέγνω γώ. Ἐσὺ θὰ μοῦ δώσης διαφορετικὰ λύτρα.

Τώρα ἀρχίζω νὰ φοβάμαι τὸν μυστηριώδη ἐκεῖνον ἀνθρώπο. Τι σκέπτεται;! Ἴσως νὰ μὲ πάρῃ μαζὺ του γιὰ συμμορίτη του στὰ βουνά;

—Θαρρεῖς κ' ἐμάντεψε τὴ σκέψι μου.

—Μὴ σκιάζεσαι καὶ δὲ μὲν χρειάζεσαι ὀλότρελα. Θὰ σ' ἀφίσω νὰ φύγῃς ἀφοῦ πρώτα μοῦ δώσης κάτι πολύτιμο.

—Μὰ μῆτε χρυσαφικὰ μῆτε διαμαντένια δαχτυ- λίδια ἔχω μαζὺ μου.

—Τίποτ' ἀπὸ δαῦτα. Καὶ χάιδεψε στοργικὰ τὴν οὐρὰ τοῦ ἀλόγου μου.

Δυστυχία μου, θέλει τ' ἄλογό μου! Καὶ χωρ'ς νὰ θέλω πήρα τὰ ἡνία στὰ χέρια μου.

—Μῆτε τὸ κατσίκα σου μοῦ κάνει, εἶπε γελῶντας ἀτάραχα.

—Μὰ ποιὸς εἶσαι ἐπὶ τέλους κύριέ μου καὶ τί θέλεις ἀπὸ μένα.

—Εἶμαι δυστυχῶς γὰ πολλοὺς καὶ πολὺ περισ- σότερο γιὰ μένα ὁ ἐπιληρημένος ληστὴς Φιορα- βάντες.

Ἐκροτήθηκα μὲ κόπο γιὰ νὰ μὴν πέσω κάτω ἀπὸ τὴ θέσι μου, τόση ἦταν ἡ ἐκπληξι πού μοῦ προ- ἔξενουσε ὁ τρομερὸς αὐτὸς κουρσάρος τοῦ λόγγου.

—Ἄκουσε δυὸ λόγια πού θὰ σοῦ πῶ καὶ βούτηξε τὴν πέννα σου στὸ μελάνι τοῦ πόνου καὶ γράψε δυὸ λέξεις, ἐσὺ τοῦλάχιστο πού μπορεῖς νὰ λὲς πῶς γνώ- ρισες τὸ ληστὴ τὸ Φιοραβάντε.

Ἀνέβηκε στ' ἀμάξι, ἐπῆρε τὰ ἡνία ἀπὸ τὰ χέρια μου, ἐκέντησε τὸ ἄλογο καὶ ξεκίνησαμε.

—Ἄς προχωροῦμε στὸ δρόμο σου σιγὰ σιγὰ καὶ ἀκουσέ με.

—Μά. . .

—Ἐννοια σου καὶ δὲ μὲ πιάνουν.

Γιὰ πρώτη φορά διέκρινα στὸ πρόσωπο τὸ ληστὴ τὴν ὥρα π' ἀναψε ἓνα τσιγάρο.

Εἶχα γένεια κανονικὰ ὀλόμαυρα, χαρακτηριστικὰ πού φανέρονταν ἀνθρώπο μὲ δύναμι καὶ ἀποφασί- στικότητα, ἠλιοκαμμένος καὶ χωρὶς καπέλλο.

—Εἶμαι τριάντα χρονῶνε. Μικρὸς ἀκόμα, μὲ τὸ δικαίωμα κ' ἐγὼ τοῦ ἀνθρώπου ἀγάπησα μιὰ χωρια- τοπούλα μου, τὴν ὀμορφότερη ἴσως τοῦ χωριοῦ.

Στὸ φῶς τῆς λίγης ξαστεριάς εἶδα δυὸ μεγάλα δά- κρυα νὰ κυλλοῦνε μὲ τὰ μεγάλα του τὰ γένεια.

—Ἦταν ἀρχοντοπούλα, μὲ μὲ πολιοῦτερη δύναμη μ' ἀγάπησε κ' αὐτὴ. Τ' ἀρχοντικὸ της γιὰ κανένα τρόπο δὲν ἔστεργε στὸ γάμο μας. Φύγε μοῦ λείε τό- τε ἡ Ἀνθούλα, κυνήγησε τὴν τύχη κάμε λεφτὰ καὶ γύνα σετὴν Κεφαλλονιά. Θὰ σὲ περιμένω Γεράσιμε.

—Ἀπὸ δῶ ἀρχινάει μιὰ καινούρια ζωὴ γιὰ μένα. Μὲ δυναμωμένη τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὸ πρῶτο καὶ ὕστερο φιλλ τῆς Ἀνθούλας ξεκινῶ, μπαρκαζῶ στὸ πρῶτο κερὰ πού εἶδα σ' Ἀργουστόλι, πῆγα στὸν Κανα- δᾶ, σὴν Ἀμερικὴ στὸ Τράνσβαλ, ἔκαμα λεφτὰ κ' ἐγύρισα ὕστερ' ἀπὸ πέντε χρόνιά στὸ χωριό.

—Ἡ Ἀνθούλα . . . Παρεδόθη σὲ ἄλλον;

—Ἡ Ἀνθούλα . . . ναι παρεδόθηκε ἡ δυστυχισμένη σ' τὴν ἀγάπη τ' Ἀγίου γιὰ νὰ μὴ γίνῃ γυνεῖκα ἐ- κειοῦ πού τὴν ἀγόρασε τόσο ἄτιμα γιὰ νὰ τὴν ἀν- τικαταστήσῃ ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες μὲ μιὰν ἄλλη.

Τὸν ἄτιμον αὐτόν, πού κατέστρεψε δυὸ εὐγενικὲς ὑπάρξεις, δυὸ ὀλόκληρες οἰκογένειες, τὸν ἔσφαξα σὰν ἀρνὶ τὴν ὥρα πού γέλασε στὴ ταβέρνα τοῦ χω- ριοῦ γιὰ μένα καὶ γιὰ τὴν Ἀνθούλα.

—Τὸν σκότωσες!!

—Ναὶ καὶ δὲ μεταννοιάω καθόλου γιὰ δαῦτο μῆτε θέλω νὰ μὲ δικαιολογήσης στὴν κοινωνία γιὰτὶ σκό- τωσα κ' ἔγινε ληστής! πολὺ περισσότερο πού δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου ἔνοχο ἄλλ' αὐτὴν τὴν κοι- νωνία τὴν ὁποία καὶ κατηγορῶ. Ἀκουε φίλε μου τί θέλω ἀπὸ σὲ γιὰ λύτρα;

—Ἐχω τὸ λόγο σου πῶς θὰ γράψης γιὰτὶ μὲ τὰ λίγα σου λόγια αὐτὰ θὰ ρίξης βλάσασμο στὴν ματωμένη ψυχὴ μου.

—Ἐχεις τὸ λόγο μου Γεράσιμε.

Ἀφοῦ μοῦ ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι, ἐπήδησε ἀπ' τ' ἀμάξι καὶ χάθηκε στὸ σκοτάδι.

ΝΙΚΟΣ ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ

Ξένη ποίησις

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἦ, Ραχήλ! Ὁραῖε τῶν πόθων μου ἄγγελε, πού εἶσαι;

Μίαν ἀνοιξιὰτικὴ αὐγὴ γιὰ πρώτη φορά σὲ συνάν- τησα, κάτου ἀπ' τοῦ; μοσκοβόλους Κέδρους τῆς Να- ζαρέττ κ' ἡ καρδιά μου ἐδέθηκε σκλάβο τῆς ὀμορ- φιά σου. Ἦσουν τόσο ὀμορφη κάτω ἀπ' τὴν ἀπλὴ λευκὴ ἐσθητά σου, πού σὲ πέρασα γιὰ ἓ-α ἔξαπτέ- ρυγο Σερραφείμ. Τὰ μάτια σου εἶχαν τὴ γαλήνη τῆς λίμνης τῆς Γεννησαρέτ καὶ τὸ χρώμα ἀίματων ζα- φειριῶν. Μουάζαν ἀλήθεια μὲ δυὸ ἄστρα σὲ ὀλοκά- θαρο οὐρανὸ, καὶ στὸ βάθος τοὺς ἐκρυβαν ὄλο τὸ μυστήριον μᾶς παληῆς προφητείας. Τὰ χεῖλη σου ἦταν πιὸ ἄλκα ἀπ' τὰ ρόδα τῆς Ἱεριχοῦς καὶ τὸ σιῆθος σου ὀλότρεμο ἔμοιαζε τόσο μὲ δυὸ λευκὰ περιστέρια

πού έτοιμα είνε ν' άνοιχθοῦν στό κενόν... Ήσουν ώραία σάν άγγελος κι' εγώ θνητός ταπεινός έκλινα εύλαβικά τὸ γόνυ μπρός στήν ὑπέροχην ἑλισσαϊά Σου, έτοιμος νά τονίσω τὸ θεϊκώτερο ὕμνο στό ὑπέρογιο κάλλος Σου. Μά πριν ν' άνοιξω τὰ χεῖλιά μου στήν προσευχή αὐτὴ τῆς άγάπης, κάποιος σ' εἰφώνησε! «Ραχή!» Κι' ὡς νά συνέλθω ἀπ' τὸ θάμβος τοῦ κάλλους Σου Σ' ἔχασα γιὰ νά μὴ Σὲ ξανοῦδῶ πειά. Ἔτσι σ' άναζητῶ παντοῦ. Ραχήλ, ὠραίε άγγελε τῶν ὄνειρών μου ποῦ εἶσαι ;

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΣΒΥΝΩ

Τίποτε δὲν ἀξίζει πιά πολὺ ἀπ' τὸν ἔρωτα. Τίποτε στή ζωὴ δὲν ἀξίζει περισσότερο ἀπ' τὸν ἔρωτα. Τώρα πού ὁ θάνατος πιά ἀργά — ἀργά μὲ τυλίγει δὲ νοσταλγῶ τίποτε περισσότερο ἀπ' τὰ χαμένα νειάτα μου καὶ τίς πρώτες τῆς νεότητος μου άγάπες. Θυμοῦμαι τὸν καιρὸ πού ἡ μικρὴ μου Γκέισα μὲ τὰ μαῦρα μαλλιά τῆς στολισμένα μ' άσπρα χρυσά σάνθεμα καὶ τὰ μάτια γεμάτα φλόγες άγάπης, ἐρχώταν νά μοῦ προσφέρει ἀπ' τὰ κόκκινα χεῖλιά της ὅλο τὸ νέκταρ τοῦ ἡδονικοῦ τῆς πάθους... Ἡ εὐτυχία πλημμύριζε τότε ὅλο τὸ εἶνε μου κι' ἡ ἡδονὴ ἐρικύμιζε τὸ κορμί μου... Τώρα, ἡ άγάπη μου εἶνε πιά ἕνα χούφταλο κι' εγώ μιὰ σβυσμένη ἔστια... Ὁ θάνατος ἀργά ἀργά μὲ τυλίγει κι' οὔτε ἕνας πόθος δὲ θερμαίνει πιά τὸ κρῦο σῶμά μου... Ὡ, στή ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου τίποτε δὲν ἀξίζει πιά πολὺ ἀπ' τὸν ἔρωτα καὶ πεθαίνει κανεὶς ἀπ' τὴν ὠρα πού ὁ ἔρωτας μένει ξένος γιὰ τὴν ψυχὴ του...

Γιέν Τούν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΟΥΣ

Περιήλθεν εἰς χεῖράς μας ἕνα φῶλλον τῆς χιουμοριστικῆς ἑφημερίδος τῆς Νέας Ὑόρκης «Καμπάνα» τῆς 7 Ἀπριλίου 1923. Ἐπειδὴ δέ, ἐνομισαμεν, ὅτι δὲν στερεῖται ἐνδιαφέροντος διὰ τοὺς παρακολοθοῦντας τὸ μελόδραμά μας, δημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω φαιδρὸν ἀπόσπασμα :

Διάβασε κόσμε διάβασε !

Ἐ Μουρατὸρ ὑπέστη ἐγχείρησιν

«Ὁ Λουκιανὸς Μουρατὸρ ὀξύφωνος τῆς βελουδίνης ἑφωνης, ὑπέστη κατ' αὐτὰς ἐγχείρησιν εἰς τὸ ὀπογάστριον, συνενεῖα τῆς ὀποίας ὁ γλοκὸς Γάλλος ὀξύφωνος τοῦ μελοδράματος τοῦ Σικάγου θὰ ἀπόσχη τῆς σκηνης ἐπ' ἀρίστον. Ἡ σόζυγὸς του ἐπαγρυπνεῖ παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του ὡς νοσοκόμος. Εἰς τοῦ, Ἑλληνας ἡ ἀπουσία του δὲν προξενεῖ καμίαν αἰσθησιν. Ἐχουν τὸν Πετροπούλο τους.

«ΣΗΜ. «Καμπάνα». — Διάβασε κόσμε ; Διάβασα νά λές ! Τὸ ἄνωθι σοφώτατον ἀνάλατον καὶ ἀσεβέστατον «πράγμα» ἔδημοσιεύθη εἰς τὴν στήλην τοῦ «Παγκοσμίου Ρεπορτάζ» τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» τῆς 28ης Μαρτίου. Ὅλοι συμφωνοῦν ὅτι ὁ συντάκτης τοῦ ἄνωθι πάσχει ἀπὸ ὑπερμυαλίαν, ἐφ' ὃ καὶ συγχάρομεν.

Σημ. «Ἑλλ. Τέχνης». Εὐτυχῶς διὰ τὸν Πετροπούλον μὰς ὁ εὐφυὴς καὶ λογικὸς ἀρθρογράφος τῆς προσηφιλοῦς συναδέλφου «Καμπάνα» ἡγγόνει τὰ ἔδῳ μεγαλοπεπῆ φιάσκα τοῦ, μὲ φωνὴν ἄλλ' ὄχι ποτὲ τενόρου, διὰ τὸν ὀποῖον κομψάζει ὁ ἀρθρογράφος τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος».

Μὲ μορφὴν ἐξαιρετικὴν θὰ δοθῆ ἐφέτος εἰς τὸ «Καπρίς» τὸ προτελευταῖον Σάββατον 21 τρέχ. ὁ χορὸς τῆς «Ἐταιρείας τῶν Ἑλλήνων θεατρικῶν συγγραφέων», ὁ παραμένων πάντοτε ἀπὸ δεκαετίας, μίχ ἀπὸ τὰς ἐκλεκτοτέρας καὶ τιμωμένας παρὰ τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας συγκεντρώσεις.

Ἐπειδὴ ὁ ἐφετεινὸς χορὸς συμπύπτει νά εἶνε καὶ ὁ δέκατος ἀπὸ τῆς ἐνάρεξως, ἡ Ἐταιρεία τῶν Συγγραφέων τὸν διοργανώνει πανηγυρικῶς θεατρικῶν.

Τὸ «Καπρίς» θὰ διακοσμηθῆ καταλλήλως, οἱ δὲ μέλλοντες νά παρευρεθοῦν θὰ παρακληθοῦν, ἀπολύτως κατὰ βούλησιν καὶ ἄνευ οὔδεμιᾶς ὑποχρεώσεως, νά παραστοῦν φέροντες ἔνδυμα παριστάνον πρόσωπον ἑλληνικοῦ ἢ ξένου θεατρικοῦ ἔργου.

Εἰδικὸν πρόγραμμα θ' ἀναφέρει τὰς λεπτομερεῖας τοῦ χοροῦ, ὀδηγίχ διαφόρους καὶ τὰ σχετικὰ βραβεῖα.

Εἰς τὸν ἐφετεινὸν χορὸν τῆς Ἐταιρείας, διὰ τὸν ὀποῖον ὡς καὶ πάντοτε ἐγένετο, δὲν θὰ σταλοῦν εἰς οὔδέναν εἰσιτήρια, ἐξαιρετικὴ δὲ προβλέπεται ἡ ζσηρότης καὶ ἐπιτυχία.

Μεγαλοπρεπέστατος προμηνύεται ὁ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς Ἰθακησίων ὀργανούμενος χορὸς, εἰς τὴν κομψὴν αἰθουσαν τοῦ Délice, τὴν 20 τρέχοντος μηνός.

Οἱ κατὰ Πέμπτην χοροὶ τοῦ Ψυχαγωγικοῦ Ὁμίλου «Ἡ Χαρά» συγκεντρῶνουν ὅτι ἐκλεκτὸν εἰς ὠραιοκόσμον καὶ εὐθυμίαν.

Τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῶν Ἀπόκρεω δίδεται εἰς τὰ «Ὀλύμπια» ὁ ἐτήσιος χορὸς τῆς Ἐνώσεως τῶν Συντακτῶν ὀστις προμηνύεται ἐξαιρετικὸς. Τὸ θέατρον θὰ διακοσμηθῆ τὴν ἑσπέραν αὐτὴν φαντασμαγορικῶτα ὑπὸ διακεκριμένου καλλιτέχνου.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ἄπαιτεῖται ἔκτακτον θάρρος διὰ νά ἐκδηλώσχη κανεὶς μίαν πεποῖθησιν ὑψηλόφρονα, ἀντιτιθεμένην. πρὸς τὴν κοινὴν γνῶμην πρὸς ὅλον τὸ περιβάλλον

Ὁλος ὁ κόσμος, ποιὸς λίγο, ποιὸς πολὺ, δυνάμει τοῦ νόμου τῆς Ἀναισθησίας, γελᾶει, χαιρείται, κυκλοφορεῖ.

Πᾶς, τοῦ ὀποῖου, ἡ ὑπαρξίς εἶναι πολυτάραχος, πιστεύει εὐκόλως ὅτι αἱ δυσχέρειαι τῆς ζωῆς εἶναι προσωπικαὶ του νακατυχία, προνομία δυστυχῆς ἐπιφυλαχθεῖσα εἰς αὐτὸν μόνον, καὶ ἐκ τῆς ὀποίας ἐξαιροῦνται οἱ λοιποί.

Ὁ ἀνθρώπος καίτοι γνωρίζει ὅτι αἱ ὀδῶναι εἶναι συνδεδεμένα πρὸς τὰς ἀπολαύσεις, ἔρωτᾷ ἑαυτὸν διατὶ ; Πρὸς τίνα σκοπὸν αἱ ὀδῶναι; Καὶ ὄχι... Πρὸς τίνα σκοπὸν αἱ ἀπολαύσεις ; !

Ἡ γυναῖκα εἶναι ζωντανὸν πασοωπεῖον καθημερινῆς Ἀπόκρεω εἶναι Τάρταρος ἀλλὰ καὶ Οὐρανός.

N. Γ. Τ.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΤΗΛΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΟΥ

Θράκη 6 Δεκεμβρίου 1922 Τὴν νύχτα τὸ κρῶο ἦταν ἀφόρητο καὶ ἡ βροχὴ δὲν ἔπαυσε οὔτε μιὰ στιγμή. Οἱ φαντᾶροι μὰς ποῦ ἦταν ἀναγκασμένοι νά μένουν κάτω ἀπὸ τὸ ἀντίσκηνο, ὀπέφεραν πολὺ. Τὸ πρῶν ἡλθε ἐπείγουσα διαταγὴ νά μετασταθμεύσῃ ὁ λόχος. Ὅπως πάντοτε γιὰ λίγα λεφτὰ τῆς ὄρας ὄλοι εἶμαστε ἔτοιμοι γιὰ ἀναχώρησι...

Παρ' ὄλη τὴ βροχὴ ὁ λόχος ἐξέκίνησε. Στὴν ἀνυπόφορη λάσπη, ποῦ εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ φαντᾶρου, ἡ πορσία γινόταν κανονικὴ καὶ κανεὶς δὲν δοσανασχετοῦσε, ἡ καλλίτερα μορσεὶ νά πῆ κανεὶς πῶς ἦταν ὄλοι εὐχαριστημένοι.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ὁ μάγτρας τοῦ λόχου, τὸ πρῶν αὐτό, ἔβαλε ὄλα τὰ δονατὶ του γιὰ νά ἱκανοποιήσχη τὴν φανταρία στοῦ πρῶν ὀφῆμα τῆς. Πολλές φορές ἕνα καλὸ ὀφῆμα ἢ ἕνα καλὸ σῶσῆτιο κάνοον νά λησμονηθοῦν καὶ ἡ βροχὴ καὶ ἡ λάσπη καὶ πολλὰ ἄλλα ποῦ συνοδεῦσον τὴ ζωὴ τοῦ φαντᾶρου...

Τὸ χωριὸ ἔξω ἀπὸ τὸ ὀποῖο εἶχαμε διαταχθῆ νά καταυλισθοῦμε, ἀπείχε τρεῖς ὄρες. Ἡ ἀπόστασις αὐτὴ δὲν ἦταν οὔτε μεγάλη ἀλλὰ οὔτε καὶ μικρὴ γιὰ ἕνα φορτωμένο.

Σὲ τέτοιες πορσεις, καὶ γενικῶς στῆς δόσκολες στιγμὲς τῆς στρατιωτικῆς ζωῆς, κάθε ἀξίωματικὸς καὶ κάθε βηθμοφόρος, ἔχει καθήκον καὶ ὀποχρέωσι νά διασκεδάσχη τῆς σκέψης τοῦ φαντᾶρου καὶ ν' ἀπαλόνη μὲ κάθε τρόπο τὰ βῆσανά του...

Ἐμπεσε νά βρεθῆ κάποιο μέσο, προτοῦ ἐξατμισθῆ ἡ καλὴ ἐντύπωσις ἀπὸ τὸ πρῶν ὀφῆμα, νά συγκρατηθῆ ἡ ψυχικὴ εὐδιαθεσία τῆς φανταρίας. Θουμήθηκα πῶς ἕνας φαντᾶρος τῆ περασμένη ἔβδομάδα, σωτὸ στραβόξυλο, ἐφέρετο ὡς δρᾶστης νοκτερνῆς ἐφῆδου στοῦ σπῆτι μιάς ὀμορφῆς χανοῦμισας. Διατάσσω τὴν ὀστασιν δικαστηρίου...

Τὸ δικαστήριόν μὰς ὀπερῆβαλεν εἰς πρωτοτοπιάν καὶ τ' ἀρχαία Γερμανικὰ δικαστήρια τὰ ὀποῖα συνεδρίαζαν εἰς τὰ δάση. Τὸ δικὸ μὰς συνεδρίαζε καὶ ἐξεδίκαζε τὴν ὑπόθεσιν ἐν πορσία καὶ μάλιστα ὑπὸ βροχῆν καὶ μέσα στή λάσπη.

Ἀρχίζει ἡ συνεδρίασις. Προσάγεται ὁ κατηγοροῦμενος, ἕνας τύπος τοῦ Ψορρή, παραλαῦνον οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας, τῆς ὀπεραπόσιως καὶ λοιποὶ ἀπαραίτητοι ψευδομάρτυρες. Εἶχαμε μόνον τὴν ἀτυχία νά μὴ ἐμφανισθῆ στοῦ δικαστήριό μὰς ἡ γοητευτικὴ φυσιογνωμία τῆς ἔτεροδόξου παθοῦσης...

Ἐξαφνα ὁ συνήγορος τοῦ κατηγοροῦμένου, πρῶτην ὀποδικηγόρος καὶ καθ' ὄλα ἀντάξιος τοῦ πελάτου του, προβάλλει μίαν παράλογον ἔνστασιν, ἡ ὀποία δημιουργεῖ μὲγάλον θόρονον στοῦ ἀκροατήριου...

Ἐγώ, ἐλέποντας αὐτὴ τὴν ἀνέλπιστη ἀθῶδαία τοῦ ἀκροατηρίου καὶ ἰδίως τοῦ κατηγοροῦμένου ποῦ ἔπειτα ἀπὸ τὸ θόρονο ὁ ὀποῖος δημιουργήθηκε, εἶχε τσελῆως ἀποθρασυνοθῆ, φωνάζω δυνατὰ : «Κόριοι θὰ μὲ ἀναγκάσετε νά διατάξω τὴν ἐκκένωσιν τῆς αἰθῶσης».

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἕνας ἀπὸ τοὺς ψευδομάρτυρες ποῦ ἦταν χωσμένος κοριολεκτικῶς μέσ τῆ λάσπη καὶ ἀγωνιζότονος νά ξεκολλήσχη ὄταν μὲ ἄκουσε νά ἀπειλῶ πῶς θὰ ἐκκενώσω τὴν αἰθουσαν, μῶ φωνάζει εἰρωνικὰ :

«Κόριοι Πρόεδρε... ἡ αἰθουσα ποῦ διάλεξες εἶναι ἀκατάλληλη ..

ΝΙΚΟΣ Γ. ΤΡΑΥΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΛΛΥΝΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Συνταγὴ ὀροσιτικῆς ποῦδρας

- Crème de riz 125 gr.
- Tal» en poudre 75 »
- Amidon en poudre 40 »

Προσθέτει κανεὶς καὶ ὀλίγας σταγονας ἀρώματος τῆς ἀρεσκείας του καὶ μεταχειρίζεται.

Γιὰ τὰ μαλλιά σας

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἰφοβεροτέρους ἐχθροὺς τῆς γυναικείας ὀμορφιάς εἶνε τὸ ἄσπρισμα τῶν μαλλίων.

Κάθε γυναῖκα προσπαθεῖ νά ἀπομακρύνῃ ὄσον μορσεὶ περισσότερο τὴν ἡμέρα ποῦ τὰ χιόνια θὰ τῆς στολίσουν τὸ κεφάλι.

Ἡ πείρα ἀποδεικνύει ὅτι ὑπάρχει τρόπος διὰ νά καθυστερήσχη τὸ ἄσπρισμα τῶν μαλλίων καὶ νά μὴ γίνῃ ἀνάγκη προσφυγῆς εἰς τὸν Μποτσαρᾶκον. Ἀπεδείχθη ὅτι αἱ σιδηροῦχοι οὔσαι συντελοῦν εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ νεανικοῦ χροῦματος τῶν μαλλίων. Οἱ ἀρεσκόμενοι συνεπῶς εἰς τὰ ἄσπρα μαλλιά δὲν ἔχουν παρὰ νά χρησιμοποιοῦν σιδηροῦχους τροφὰς καὶ ἐν ἀνάγκη καὶ φάρμακα τοιαῦτα.

Εἶναι γνωστὰ αἱ σιδηροῦχοι τροφαί, ἡ φακὴ, τὸ λάχανο, τὸ σπανάκι κ. λπ., τὰς ὀποίας καὶ συνιστῶ εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους. Ἄλλ' εἰς τὴν περιπτῶσιν αὐτὴν πρέπει νά καθαρίζομεν τοὺς ὀδόντας διότι αἱ τροφαὶ αὐταὶ τοὺς μαυρίζουν. Ἐπίσης συνιστῶ καὶ τὰ σιδηροῦχα φάρμακα εἰς κασὲ ἢ πιλοῦλ. Μικρὰ δόσις θυροῦδίνης, συμπληρώνει τὴν δίαιταν τῶν σιδηροῦχων τροφῶν.

Ἐπίσης καλὸν θὰ ἦτο νά χρησιμοποιῶνται πομμάδες ἀπὸ τανέν. Ἄλλ' ἀφοῦ ἀλοίψετε τὰ μαλλιά μὲ τὴν πομμάδα αὐτὴν τὰ σκεπάζετε μὲ ἕνα ἀδιαπέραστο κάλυμμα διὰ νά διευκολυνθῆ ἡ ἀπορρόφησις.

Νερὸ καλλονῆς

Ἴδοῦ ἡ συνταγὴ τοῦ «νεροῦ τῆς καλλονῆς» τὸ ὀποῖον μετεχειρίσθη καθ' ὄλην τῆς τῆν ζσην ἡ ὄραία Νινὸν Ντε Λανκλὸς καὶ τὸ ὀποῖον τὴν διετήρησε ἐπὶ τόσα ἔτη «νέαν καὶ ὄραϊαν».

- 200 grammes eau de roses
- 50 grammes glycérine purifiée.
- 10 grammes borax.

Νά διαλύσετε τὸν βόρακα εἰς τὸ eau de roses κατόπιν ὀρίψετε τὴν γλυκερίνην καὶ τὰ ἀνακατώνετε ὄλα μαζῶ καλὰ. Μπορεῖτε νά τὰ μεταχειρίζεσθε δύο φορὰς τὴν ἡμέραν πρῶν καὶ βράδῳ.

(Διὰ τὰς κηλίδας τοῦ προσώπου)

Διὰ νά ἐξαλείψῃ τις τὰς κηλίδας τὰς ὀποίας προκαλεῖ ὁ ἥλιος τίποτε ὀφελιμώτερον, παρὰ νά μεταχειρισθῆ τὴν ἀκόλουθον συνταγὴν.

- Cold cream 30 gr.
- Sulfure précipite 2 »
- Huile b' essence d' anis 1 »

Κρατεῖτε ὄλην τὴν νύχτα αὐτὴν τὴν πάστα, καὶ τὸ πρῶν τὴν ἀφαιρῆτε μὲ ὀλίγον τείον μαῦρον.

Επιφύμιζ

Α. Ι. ΠΑΠΑΦΛΩΡΟΥ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΘΥΜΟΥ

*Παρμένο ἄω' τὴ ζωὴ**(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)*

—Γιατρέ, σὰς παρακαλῶ ἔλατε ὅσο μπορείτε ποὶ γρήγορα γιατί φοβοῦμαι μόνη μου.

—Ὁ γιατρός τὴν καθιστοῦσε καὶ ἔφυγε.

Ἄμα ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ ξαναγύρισε ἀπάνω ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ κυρίου.

—Μαρία!

—Ἀμέσως κύριε.

—Ἡ κυρία σου πῶς εἶναι;

—Καλύτερα κύριε;

Ἔκαμε νὰ σηκωθῆ ἀλλὰ τὸν κράτησαν στὸ κρεβάτι δύο λόγια τῆς Μαρίας ποῦ τοῦπε.

Ὁ γιατρός, Κύριε, διέταξε νὰ ἀφήσουμε ἤσυχη τὴν Κυρία ὅλο τὸ βράδι γιατί καὶ ἡ παραμικροτέρα ἐνόχλησι μπορούσε νὰ τῆς κάνη κακό.

Ἦστερα ἀπ' αὐτὰ ξανάπεσε στὸ κρεβάτι καὶ σιγὰ σιγὰ ἀποκοιμήθηκε.

Ἡ Μαρία μόλις εἶδε τὸν Κύριό τῆς, νὰ κλείνη τὰ μάτια του, ἀποσώρηθη περπατώντας στὰ δάκτολα γιὰ νὰ μὴ κάνη θόρυβο. Ἐφθασε στὴ πόρτα τοῦ δωματίου καὶ ἀφοῦ βγήκε ἔξω τὴν ἔκλεισε σιγὰ σιγὰ.

Ἀμέσως δὲ ἐπήγε γραμμὴ στὴ κάμαρα τῆς κυρίας τῆς καὶ ἄνοιξε σιγὰ σιγὰ τὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴ τὴν ξοπνήσῃ καὶ τὴν τρομάξῃ μὲ τὸ θόρυβο ποῦ θάκανε ἂν ἄνοιγε δυνατά.

Μόλις ὅμως ἄνοιξε ἡ πόρτα ἐδοκίμασε τὴ μεγαλύτερη ἐκπληξὴ ποῦ θὰ περιμένε ποτέ.

Βλέπει στὸ κρεβάτι τῆς κυρίας τῆς ἄνω κάτω τὰ σεντόνια καὶ ἄδειο.

Ἡ Κυρία τῆς ἔλειπε.

Ἡ Μαρία ζαφνιάστικε τόσο ποῦ στὴν ἀρχὴ ἔμεινε γιὰ λίγα λεπτά ἀναποφάσιστη μὴ γνωρίζοντας τί νὰ κάνη.

Ἐσκέφθηκε ποῦ μπορεῖ νὰ ἦταν ἡ Κυρία τῆς ἀφοῦ δὲν ἦταν δὲ μισὴ ὥρα ποῦ τὴν εἶχε ἀφήσει κατάκοπη καὶ ἐξηνητημένη στὸ κρεβάτι τῆς καὶ εἶχε ἀκούσει μάλιστα καὶ τὸ γιατρό νὰ τῆς συνιστᾶ ἀκίνησια.

Καὶ νὰ γυρίζῃ τώρα καὶ νὰ μὴ τὴν βρῖσκη!

Δὲν μπορούσε νὰ χωρέσῃ τὸ μυαλό τῆς τί εἶχε συμβῆ.

Ἐνόμιος πῶς ἴσως εἶχε πάει στὴν κάμαρα τοῦ Παύλου χωρὶς νὰ τὴν δῆ καὶ ξαναπήγε, καὶ φθάνοντας στὴν πόρτα ἀκροάσθηκε μὴπως ἀκούσῃ ὁμιλίαις ἀλλὰ τίποτε, ἄκρα ἡσυχία ἐπεκράτει στὸ δωμάτιο.

Ἐτόλμησε καὶ ἄνοιξε σιγὰ τὴν πόρτα καὶ ἐπρόβαλε τὸ κεφάλι τῆς καὶ εἶδε τὸν Παῦλο ὀλομόναχο νὰ κοιμάται ἤσυχα ἤσυχα.

Ἐπανάκλεισε τὴν πόρτα καὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀνησυχῆ περὶ πολὺ τώρα.

Ἄρχισε νὰ μπαίνει μὲς τὰ διάφορα δωμάτια τρέχοντας σὰν τρελλὴ καὶ ψάχνοντας νὰ βρῆ τὴν κυρία τῆς.

Ἐγύρισε παντοῦ στὴ σάλα, στὸ σαλονάκι στὸ μπουνοῦάρ τῆς κυρίας τῆς, κατέβηκε στὸ πρῶτο πάτωμα, πέρασε στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου, κατέβηκε στὴ βιβλιοθήκη, τίποτε πούθενά.

Οὔτε ἴχνος τῆς κυρίας τῆς.

Ἐσταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴν πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ Παύλου ποῦ εἶναι στὸ πρῶτο πάτωμα καὶ προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώσῃ τὸ μυαλό τῆς, νὰ σκε-

φθῆ γιὰ νὰ καταλήξῃ σὲ κάποιο συμπέρασμα περὶ τοῦ ποῦ μπορούσε νὰ εἶναι ἡ κυρία τῆς.

Παρ' ὅλες τῆς προσπάθειες ποῦ κατέβαλε δὲν κατώρθωσε νὰ βρῆ μιὰ λογικὴ ἐξήγησι γιὰ τὴν ἐξοφτικὴ ἐξαφάνισί τῆς.

Ἔτσι ὅπως ἦταν βυθισμένη στῆς σκέψεις αὐτῆς, ἔπεσε τὸ μάτι τῆς τυχαίως στὴν πόρτα καὶ τὴ βλέπει μισοανοιγμένη.

Περίεργο!, σκέφθηκε.

—Καὶ ὅμως βγαίνοντας ὁ γιατρός ἔκλεισε καλὰ, ἄκουσα τὸν κρότο ποῦ δὲ μὲ γελᾷ.

Ἔτσι μονολογοῦσε καὶ ἀσυναίσθητα ὅπως ἦταν, μὲς τὸ πέλαιος τῶν διαφόρων σκέψεων καὶ εἰκασίων τῆς, κατευθύνθηκε στὴν πόρτα καὶ ἀφοῦ τὴν ἄνοιξε, ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἀφειρημένη στὸ δρόμο.

Καὶ τί βλέπει!

Λίγο περὶ κάτω στὴ γωνιά τοῦ δευτέρου τετραγώνου, μετὰ ἀπὸ τὸ σπήτι τῆς, τὴν κυρία τῆς τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποῦ ἀνέβαινε σὲ ἓνα ἄμαξι κρατώντας μιὰ μικρὴ βαλίτσα στὸ χέρι.

Αὐτὸ πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς ὅπως ἦταν ἀφειρημένη σὰν ἓνα ὄνειρο, σὰν μιὰ ὄπτασι εἰς βαθμὸν ὥστε καλὰ καλὰ νὰ μὴν εἶναι βαθαία ἂν εἶδε καλὰ ἢ ἂν φαντάσθηκε ὅτι εἶδε.

Ἦστερα ἀπὸ μιὰ ὀλιγόλεπτη ἀναμονὴ ἀνέβηκε πάνω καὶ σωριάστηκε σὲ ἓνα ντιβάνι στὸ βάθος τοῦ ἀντρέ' καὶ ἐκεῖ ἔμεινε κάμποση ὥρα βυθισμένη σὲ σκέψεις χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ καταλήξῃ σὲ κανένα συμπέρασμα γιὰ τὰ ὄντος παραδόξα καὶ πρωτοφανῆ γεγονότα ποῦ συνέβηκαν σήμερα στὸ σπήτι.

Θὰ ἔμεινε δὲ ἀκόμη περὶ πολὺ ἐκεῖ ἂν ἓνα δυνατὸ κουδούνισμα δὲν τὴν ἔκανε νὰ πεταχθῆ καὶ νὰ τρέξῃ νὰ ἀνοιξῇ.

Ἦταν ὁ γιατρός ποῦ γύριζε, ἀφοῦ εἶχε τελειώσει ταῖς διαστικῆς ἐπισκέψεις.

Δὲν τὸν ἄφησε γάνεβη ἀπὸ τὴ σκάλα, παρὰ τρέχοντας κατέβηκε καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τοῦ λέγει.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ὁ διακεκριμένος συνεργάτης τῆς «Ἑλληνικῆς Τέχνης» κ. Γιάννης Ζήρας (Ἀγκαθιώτης) ἐτέλεσε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τοὺς γάμους του μετὰ τῆς δος Μαρίας Ἀρμενοῦλη.

Εἰς τοὺς νεονόμους ἡ «Ἑλληνικὴ Τέχνη» εὐχεται καθε εὐδαιμονίαν.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Συνεπεῖα παραπόνων ἐνίων συνδρομητῶν μας, ἡ «Ἑλληνικὴ Τέχνη» προσέβη εἰς τὰς δεούσας παρὰ τῷ Γενικῷ Διευθυντῇ τοῦ Ταχυδρομείου παραστάσεις καὶ ἤδη ἔχει τὴν τιμὴν νὰ δηλώσῃ πρὸς τοὺς ἐκλεκτοὺς συνδρομητάς τῆς, ὅτι ἂν τυχὸν τινὲς τούτων, διὰ λόγους οὓς αὐτοὶ γνωρίζουσιν δὲν ἠθελον νὰ συγκαταλεχθῶσι μετὰ τῶν συνδρομητῶν τῆς, νὰ δηλώσωσι τοῦτο ἀπεριφράστως καὶ οὐχὶ νὰ διατείνωνται ὅτι δὲν λαμβάνουσι τακτικῶς τὰ τεύχη αὐτῆς.

ΠΕΡΙΟΔΕΥΟΝΤΕΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΤΗΣ ἙΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ.,

Ἀνέλαβε εὐγενῶς προσφερθεῖς τὴν γενικὴν ἀντιπροσώπευσίν μας ἐν Αἰγύπτῳ ὁ ἐκεῖ εὐρισκόμενος ὀξύφωνος τῆς ὀπερέτας Σαμαρτζῆ—Μηλιάδη, κ. Μιχ. Κοφινιώτης.

Τύποις «Φοῖνικος» Σταδίου 38, Ἀθήναι.

ΓΥΝΑΚΕΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

—Λιλίκα δὲ θὰ πᾶς στὸ Παρίσι;
—Τὶ νὰ κάμω;
—'Ασότου ἄρχισα νὰ κάνω καπέλλα στὴ Διδα ΦΩΦΩ (ὁδὸς Κασσαργόγγη τῆς Σερβίας 11α), τὰ βρίσκω πολὺ καλύτερα ἀπὸ τὰ παριζιάνικα.

—Πωωὼ!! Κατίνα! Γιὰ δὲς τὴ νιμουαζέλλα στὸ ἀντικρινὸ τραπεζάκι τί χάλια ἔχει!

—Τί;
—Δὲν βλέπεις;
—'Ἐχει ἓνα σωρὸ στίγματα στὸ πρόσωπό της.
—Ναὶ ἀλήθεια!
—'Αν τὴν γνωρίζεις καυμένη πὲς της νὰ μεταχειρισθῇ Κρέμα Νυμφῶν καὶ ἀμέσως θὰ γείνη καλά. 'Ἐτσι ἤμουν καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ ἀφ' ὅτου ἄρχισα νὰ μεταχειρίζομαι τὴν κρέμα αὐτὴν ἔγινα ἀμέσως καλά.

Τὸ βιβλίον τῆς ἐποχῆς

“ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΑΓΑΠΗΣ,”

Ἐκτυπώνεται

Τιμὴ δραχ. 25

“Ὅσοι θέλουν νὰ τὸ ἀποκτήσουν ἄς γράψουν εἰς τὸν ἀγγραφεὶ κ. Μίνωα κ. Ἀνδρουλιδάκη. Ἀλλήτης 17 Ἀθήναι.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ. 1841

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ	ΣΥΝΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
Α. ΔΙΟΜΗΔΗΣ	Ι. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ
Μετοχικὸν ταμεῖον	Δρ. 20. 000. 000
Ἀποθετικὰ κεφάλαια	> 175. 000. 000
Καταθέσεις	2 400 000. 000

Κεντρικὸν Κατάστημα ἐν Ἀθήναις

ὑποκαταστήματα:

Ἀγ. Νικόλαος, Ἀγρίνιον, Ἀλμυρός, Ἀκακιάς, Ἀμφισσα, Ἀργοστόλιον, Ἄρτα, Ἀταλάντη, Βίμος, Βίλος, Γκιουμουλτζίνα, Γύθειον, Δεδεγαγίς, Δημητσάνη, Δράμα, Ἐδεσσα, Ζικυνοθός, Ἡράκλειον, Θεσσαλονίκη, Θήβαι, Ἰθάκη, Ἰωάννινα, Καβάλλα, Κιλκίς, Κιλκίς, Καρδίτσα, Καστοριά, Κέρκυρα, Κοζάνη, Κόρινθος, Κύθηρα, Κύμη, Κοπαριστία, Λαμία, Λαρίσα, Λαβαρεία, Λευκάς, Μεγαλόπολις, Μεσολόγγιον, Μεσσήνη, Μυτιλήνη, Νικόπακτος, Ναύπλιον, Ξάνθη, Πάξοι, Πάτραι, Πειραιεύς, Πόρος, Πρέβεζα, Πύλος, Πύργος, Ρέθυμνος, Σάμος, Σέρραι, Σουφλίον, Σπάρτη, Σύρος, Τρίκαλα, Τριπολις, Φλώρινα, Χαλκίς, Χανιά, Χίος.

Ἐκδόσεις τραπεζικῶν γραμματίων. Προεξοφλήσεις Δάνεια καὶ ἀνοικτοὶ λογαριασμοὶ ἐπὶ ἐνεχύρω τίτλων
> ἐπὶ ἐνεχύρω ἔμπορευμάτων χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Ἀνοιγμα πιστώσεων ἔναντι φορτωτικῶν (Crédits documentaires).

Χρηγήσεις εἰς γεωργοκτηματίας.

ὑπηρεσία Ἐθνικῶν Δανείων καὶ διαφορῶν ἄλλων Δανείων καὶ Μετοχῶν.

Εἰσπράξεις ἀξιῶν.

Καταθέσεις ἐν ὄψει ἀπλαῖ καὶ εἰς ἀνοικτῶν λογαριασμῶν.

Καταθέσεις ἐπὶ προθεσμίας.

» Ταμειυτηρίου.

Φύλαξις χρεωγράφων, αὐτουσίου χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ ἄλλων πολυτίμων ἀντικειμένων.

Δημ. Μεταξωτὸς

«Μέγαρον Ἀλάμπρα»

Μανικιούρ - Πεδικιούρ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΝΑΚΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Διευθυντῆς Λαϊκῆς Κλινικῆς Ἀθηνῶν

Ἐπισκέψεις 9-12 π.μ. 3-6 μ.μ.

Μάρνη 33 (πλατεία Ἀνεξαρτησίας)

Δημήτριος Κωνσταντίνου

Ὁδοντίατρος

Παθήσεις στόματος καὶ ὀδόντων

Αἰόλου καὶ Βύσσης 1 (ἔναντι Παυλίδου)

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Μόνον εἰς τοῦ

ΕΥΑΓΓ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Ἀκαδημίας—Σίνα (Μέγαρον Παντελῆ)

ΚΤΗΜΑΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

“ΤΟ ΙΟΝΙΟΝ,”

Α. Ι ΣΩΚΑΡΗ.

ΑΘΗΝΑΙ

Πατησίων 26

Dr Παν Ν. Παπαπαναγιώτου

Στοματολόγος Χειροῦργος Ὁδοντίατρος

Ἀριστοῦχος Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου

39 Γεωργίου 39 9-12 3-7

ΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ “ΣΑΒΟΙΑ,”

Καρόλου 27

(Μέγαρον Παντελῆ)

Ἐπίπλωσις Καινοεργῆς καὶ Πολυτελεῆς

“MIGNON,”

Εὐαγγελιστρίας 26

ANNA A. ΣΤΕΦΑ & Σ:

Μοδίσται

ΚΑΤΙΝΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΔΟΥ

ΜΟΔΙΣΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ

Συνοικισμὸς Βύρωνος

Τετραγώνον 5

Ἄλλα τὰ τελευταῖα Παριζιάνικα Φιγουρίνια

ΤΟ CHIC

Τὸ ψαλλίδι τοῦ Καλλιτέχνου ἔμποροράπτου Δ. ΜΠΕΤΣΑΚΟΥ εἶναι πραγματικὰ Χρυσὸν ἔπαθλον ποῦ τοῦ ἀπένειμε γιὰ τὸ ἐξαιρετικὸ του γούστο ἢ διεύθυνσις ἐνὸς τῶν μεγαλυτέρων ἔμποροραπτικῶν οἰκῶν τοῦ Παρισιοῦ. Ὅποιος ἔχει τὴν περιέργειαν νὰ δῆ καὶ τοὺς σχετικὸς τίτλους του, δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Κατάστημά του στὴ Στοὰ Μαρσὸλη.